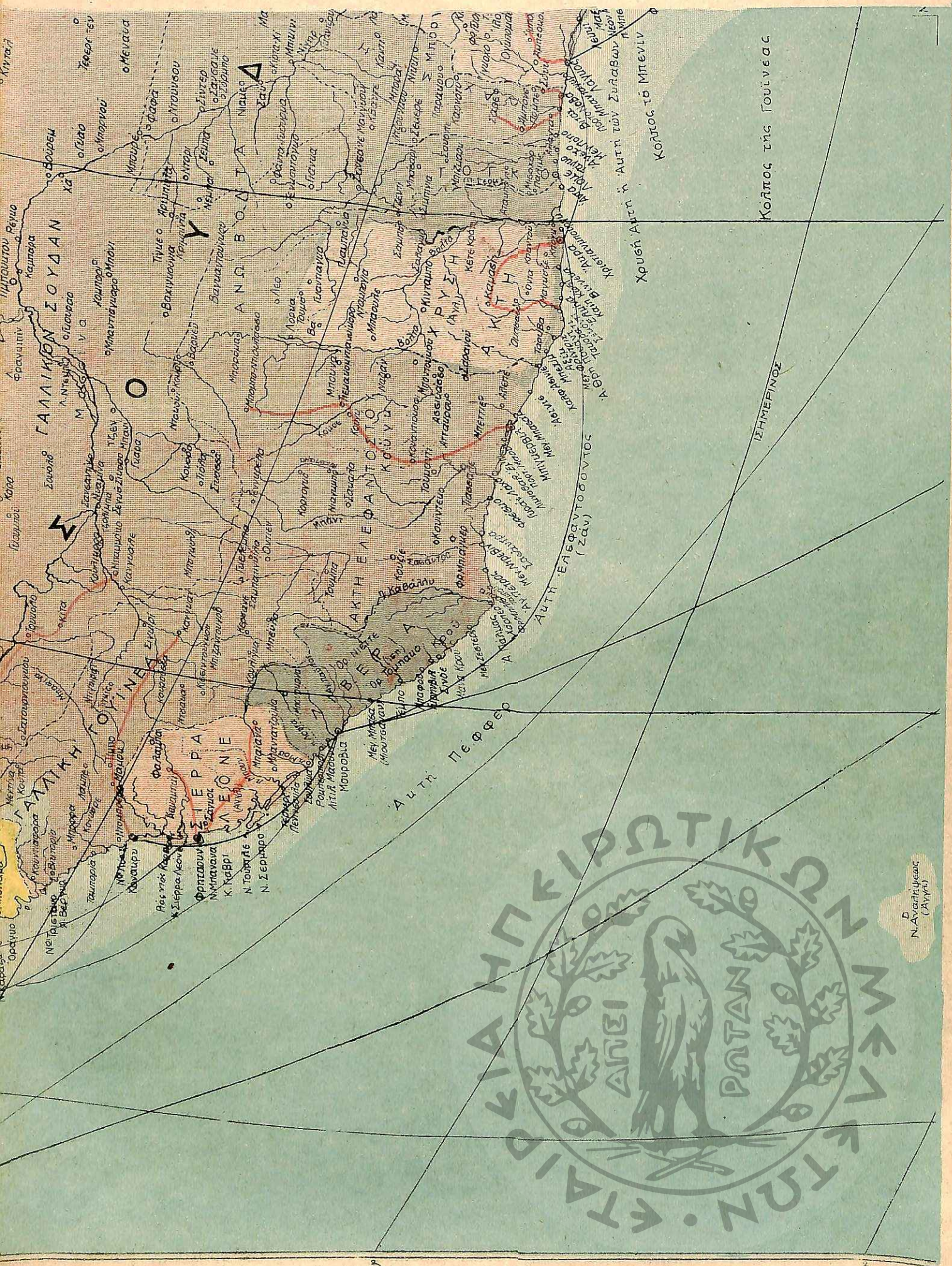
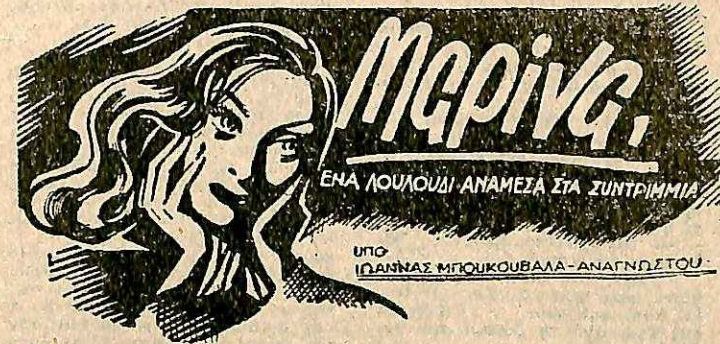

ΟΝ
ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μοσχοβολούσαν τὰ πεῦκα καὶ τὸ θρασύνα ἀεράκι, ἐπαίξε σὺν με θυμῷ, κοιλίῳ, στὰ θυμάρια. Τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦσαν ἀκόμη, ἂν καὶ εἶχε νυχτώσει, μεθυσμένα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴς εὐωλίας καὶ ἀπὸ τῆς ζέσης τοῦ Ἰούλη.

Τὸ φεγγάρι, δρεπάνι φεγγαρόλο, ἐοχημάτιζε ἕνα φωτερό μονοπάτι ἐπάνω στὴ θάλασσα, πού ἀνατρί, χιρίε, φιλημένη ἀπὸ τὸ μπάτι. Οἱ ἐαρκοῦλες πού περιούσαν, μὲ τὰ δόλοκα ἀνὰ τοὺς ἀσημένια νὰ ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ἐφαίνονταν κ' αὐτὲς νὰ νοιώθουν τὴν ἡδονὴ καὶ ἀνατρίχια.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Θέμος ψιθύρισε: — Μαρίνα, δὲν μ' ἀγαπᾷς, δὲν μ' ἀγαπᾷς ἀρκετά... Ἄν μ' ἀγαποῦσες, δὲν θὰ μπόρουσες νὰ περιμένεις.

Τοῦτιάσε τὸ δόλοκα ὁμορφὸ κεφάλι, στὰ δύο τῆς χέρια καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε γλυκά: — Δὲν τὸ λές με τὴν καρδιά σου. Δὲν μπορεῖς νὰ μὴν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

Τῆς ἐφίλησε τὰ ρόδινα παιδιὰ καὶ χέλι καὶ εὐγνώμονα καὶ εἰπε: — Ἐχεις δίκιο, νὰ, τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πῶς ἡ ἀγάπη σου δὲν εἶνε συνηθισμένη. Ἐκάνες τόσες θυσίες γιὰ μένα.

— Δὲν θέλω νὰ ξαναμυλήσης γι' αὐτό. — Δὲν μπορῶ νὰ μὴ μιλῶ γιὰ τὴν τόση σου αὐτοθυσία. Καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα δὲν θὰ βοηθοῦσε ἔτσι ἕνα παιδί δυστυχισμένο καὶ ἀμυαλό σὺν καὶ μένα, νὰ φθάσει πὸν δὲν θάνοιντο αὐτὴ τὴν εὐτυχία πού νοιώθω ἐγὼ σήμερα πού μπορῶ νὰ σὲ φωνάξω: «Κύριε δι κηγόρε».

— Σὲ σένα ὀφείλω καὶ τὸ δὲ πλῶμά μου καὶ τὸ θάρρος μου εἶ. Πείτα, νὰ δώσω ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἀδεία καὶ νὰ πετύχω. Ἄν δὲν ἦσαν ἐσύ, νὰ μοῦ δώσης τόσες ἐλπίδες, νὰ μὲ βοηθήσης μὲ τὸ σεῖς θυμῷ, νὰ μὲ τῶσης ἀγωνίες, δὲν ξέρω ἔως νὰ μὴ ζοῦσα κ' ὅλας σημεῖρα. Ἰσως νὰ εἶχα ἀποφασίσαι νὰ τινάξω μιὰ ζωὴ πού φαίνονταν νὰ μὴ μοῦ τάζει καμμιὰ εὐτυχία.

— Δὲν ξέρεις τί λές, παληόπαϊδο... Ἄν δὲν ἔταξε ἑσένα εὐτυχία ἡ ζωὴ, σὲ ποιὸν λοιπὸν ἔταξε;... Νέος ἦσουν, ὁμορφος, ἔξυπνος, εἶχες ὅλα τὰ προσόντα νὰ εὐδοκίμησης.

— Καὶ ὅλα τὰ προσόντα νὰ χάθῃ... Ἐσὺ μ' ἐσώσω, μὲ τὴν γλυκειὰ σου τὴν ἀγάπη... Μὰ θὰ σὲ ξεπληρώσω ὅλα, Μαρίνα. Θὰ σὲ κάμω τόσο εὐτυχισμένη, πὺθ' ὅτε σὲ ζοῦσιν ἂν ἔσθ' ὁμορφος.

καὶ τὴ βαμπὴ λάμψη τοῦ μαρμαριτοῦ. Ἡ κοπέλλα ἐνοίωσε πῶς ἔκωγε μέσα στὰ χέρια του. Ἡ μέση τῆς ἐλύγισε σὺν μίσχος λουλουδιοῦ, μπροστὰ στὰ θαμπωμένα τῆς μάτια ὅλα ἐδούνα, τὸ ἀπέραντο ἀκρογιάλι καὶ τὸ φεγγάρι καὶ οἱ ἐσθρὲς καὶ ἔμεναν μόνο, δύο μὰ τὰ μεγάλα, μαύρα, ἀστραφτερά, νὰ τὴν κυττᾶνε, καὶ νὰ τὴν λικτεῦνουν.

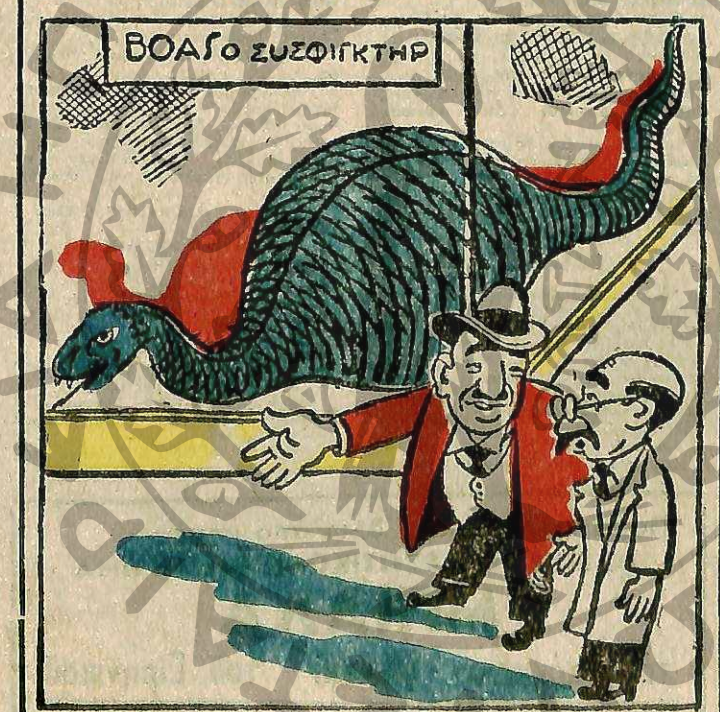
Καταλάβαινε πῶς ἡ δύναμις τῆς ἐσθρῆς. Πολλὲς φορές εἶχε φρεσθῇ μέσα στὴν ἀγκαλιά του εἶχε φρεσθῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἀπὸ πρὸς ὅμως ἐνοίωσε πὺθ' ὅσο τὸ μεθόσι, πὺθ' ὅσο τὴν ἀνέβη τὰ χέρια του.

— Τὸ ξέρω. — Οἱ γονεῖς σου ὅμως δὲν τὸ ξέρουν. Ἡ ὑπόδοχή τους σήμερα μοῦκοψε τὴν χαρὰ... Ἐγὼ ἐνέμιχα πῶς θὰ ἐδέχονταν νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸν ἀρραβῶνα μου. Ὄχι νὰ μοῦ θάλουν ὄρους. — Δὲν χαιρέσαι πού κατ' ἐρχομὸν ἐξέχθηκαν νὰ πανδρευθοῦμε; Δὲν ἐδώσαμε λόγο; Δὲν φθάνει αὐτό; Καὶ χωρὶς τὸν ἐπίσημο λόγον, δὲν ξέραμε πῶς εἰμαστε γιὰ πάντα ὁ ἕνας δεμένος σὺν ὅλῳ;

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Μὰ δὲν φθάνει αὐτό Μαρίνα. Δὲν τὸ νοιώθεις, λοιπόν; Εἶσαι τόσο παιδί; Δὲν καταλαβαίνεις πῶς πρέπει νὰ πανδρευθοῦμε, πῶς βέλῃ νὰ γίνῃς δική μου, πῶς δὲν θαστῶ ὅλα νὰ περιμένω, πῶς σὺν τὸν καιρὸ πού θὰ ἐπρεπε νὰ εἶμαι ἡ συγχος γιὰ τὸ ἀρχιστὸ τὸ ἐπάγγελμά μου, γιὰ νὰ δημιουργήσω κατ' ἐλπίδα τὸν ἑαυτὸν ὅλο κοντά σου.

— Ὄχι μὲ τρῶν ἡ ἀγωνία. Τὴν ἐσθρῆς στὴν ἀγκαλιά του, καθὼς τῆς μιλοῦσε ἔτσι, κολλοῦσε τὰ χέλια του στὰ καστὰνά μαλακά, μαλλιά τῆς, στὰ γαλανά τῆς μάτια, στὴν εὐγενειὰ τῆς ἐπιδερμίδα, πού εἶχε τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν ἀσπρότητα τοῦ νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ ἀγάπη.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ: — Μήπως εἴδατε, σὰς πᾶσαι, νὰ περάσῃς ἀπ' ἐδῶ καμμιὰ χοντρή κυρία;

— Ἀγαπημένη μου, ἀρραβωνία στικιά μου, γυναικούλα μου... Ἡ καλωσύνη σου θὰ μοῦ δώσῃ φτερά. Ἄν μοῦ ἐχρειάζονταν τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ στρώσω στὴ δουλειά μου, τώρα θὰ τὰ καταφέρω σ' ἕνα. Ὅπως σοῦ εἶπα ὅ, πῶς ἐξήγησα καὶ σὺν πατέρα σου, προκρίνεται νὰ ἐργασθῶ κάνα-δύο χρόνια στὸ γραφεῖο κάποιου μακρονοῦ θεοῦ μου, τοῦ Φωτῆ Βαρίτη. Εἶνε ἀπὸ τὰ καλὰ δικὴ γορδικὰ γραφεῖα καὶ ἐλπίζω νὰ λανσαρισθῶ. Ἄν ἀποκτήσω πελατεῖα, θὰ ἀνοίξω δικό μου γραφεῖο. Ἐλπίζω πάντως, σ' ἕνα μὴ νὰ εἶνε τόσο στρωμένη ἡ δουλειά μου, πὺθ' ὅσο μὴν, ἔχη πῶς ἀντίρρηση ὁ πατέρας σου νὰ γίνουν οἱ γάμοι μας ἀμέσως, ἔτσι δίχως ἀρραβῶνες, ἀμέσως.

— Ἄν σοῦ φέρον καὶ ἄλλες δυσκολίες τότε εἶπε ἡ Μαρίνα, τότε πᾶς, Θέμο, θὰ τὰ πᾶς ὅλα σὺν μητέρα μου. Ὅτι τῆς πᾶς ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ, ὅπως ὅποτε γυναικα σου, ὅτι εἶνε μεταξὺ μας κατὰ ἀνεπαρόχθοντο.

— Ὁμοίως εὐτυχισμένοι! τὴν ἔκοψε ὁ Θέμος. Μόνο αὐτὸς ὁ καιρὸς νὰ περάσῃ. Τίποτε δὲν θὰ μὴ χωρίσῃ μετὰ, τίποτε δὲν θὰ μὴ ἐμποδίσῃ νὰ ἐνωθοῦμε καὶ νὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι.

— Ἄν ἔβλεπ ὁ Θεός. — Ὁ Θεός πού ἔλεπε πῶς οἱ καρδιές μας εἶνε ἀγνές, θὰ ἐβλήσῃ τὴν εὐτυχία μας. Μὴ φοβῶσαι, Μαρίνα! Ὅλα θὰ μὴς ἐλθουν καλά, ὅλα!

— Πρέπει, ὅμως νὰ πηγαῖν ἡ καυμένη ἡ Ὀλγα θὰ μὲ περιμένῃ. Δὲν κοιμάται ἂν δὲν πᾶω σπύτι τῆς.

— Ὅσοι πάλι ἡ Ὀλγα θὰ σὲ φιλοξενήσῃ; ἔκανε ὁ Θέμος γέλια στός.

— Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά; Μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς κοιμᾶται στὴς ἐξοχολογίες μου, μ' ἀφίουν οἱ γονεῖς μου τόσο ἀργὰ ἔξω.

— Χρῶσταμὲ πολλά στὴν Ὀλγα, εἶνε ἀλήθεια. Τόσες οὐράνιες στιγμές... ὅλα ἡ σημερινὴ ἔρα, δύο ἀγαπημένη μου, θὰ μείνῃ στὴ θυμῷ μας, σὺν μοναδικῇ, σὺν ἡ ἀληθινῇ ἐρασίᾳ τοῦ ὅμοιου καί μου.

Προχώρησαν ἀγκαλιασμένοι πρὸς τὴ μικρὴ πολιτεία. Δὲν μιλῶσαν πᾶς. Ἐνοίωσαν τὴς καρδιές τους νὰ χτυποῦν σὺν ἴσῳ ρυθμῷ, ἁρμονικῶς.

Ὅταν ἀντίκρουσαν τὸ σπίτι τῆς Ὀλγας σ' ἕνα ὀψωματάκι, στὴν ἀκρὴ τῆς πολιτείας, ἐκεῖ πού ἦσαν ἀραιὰ τὰ σπίτια, σταμάτησαν. Ἡ Μαρίνα ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε πᾶρα κάποιαν ἀγωνία.

— Πρέπει κιόλας νὰ χωριστοῦμε. Πρόσεξε, αὐριο πού θὰ πᾶρῃς τὸ τραῖνο, νὰ μὴ σὲ δῇ κανένας. Οἱ γονεῖς μου εἶνε σίγουροι ὅτι ἐφύγετε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅτι ἐπισκεύασαι κιόλας στὴν Ἀθήνα. Ὁλοῦναι θὰ ὀπατεύονταν, δὲν θὰ μ' ἀφήναν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ἐννοία σου, ἀγάπη μου γλυκειά, δὲν θὰ μὲ ἴδῃ κανεὶς. — Ὅλα μὴ γράψῃς ἀμέσως μιὰ λίγα φράσεις στὴν Ἀθήνα... Ὅλα μὴ γράψῃς καθε μῆρα;... Πές μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς τώρα πὺθ' ὅσο, ἂν;

Τῆς ἀποκρίνοταν μὲ φίλα. Στὸ μισοκρόταδο τὰ μάτια τους ἔλαμπαν καὶ τὸν δύο δοκρυσμένα. Τὴν περνοῦσε μισὸ κεφάλι ὁ Θέμος. Ἦταν καὶ οἱ δύο λυγροί.

Ἡ ὁμορφιά ὅμως τοῦ Θέμου ἦταν πὺθ' ὅσο φανταχτερή. Ἦταν ὁ πᾶς τοῦ ἀνδρὸς πού τραβᾷ τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν ἀλλοτρίως καὶ λεπτὰς, μὲ χαρακτηριστικὰ ἀνδρικήρια μὰζι καὶ ἀπαλὰ. Τὴν Μαρίνα ἐπρεπε νὰ τὴν προσέξῃ κανεὶς γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν λεπτὴ τῆς ὁμορφιάς, τὴν ἀρμυρία καὶ εἶχε καθε τῆς κινήσεις, τὴν χάρι τοῦ εἶχε τὸ ἀπελάττωμα.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ της δεατρίνας

ΜΙΑ ΔΟΗΓΗΣΙΣ
παρμένη από τη ζωή

Η αϊθούσα του θεάτρου ήτανε κατάμεστη εκείνο το βράδυ από θεατές. Και έξω, στα περσινά, οι κοσμοί έκαναν διαδήλωση για να κατορθώσουν να εξασφαλίσουν μια θέση, το με γυαλό άσπερ της ελαφράς μουσικής σκηνής, ή γοητευτική Δυτική, είνε την τιμητική της. Και με το δικό τους οι θεατές ανυπακούσαν σαν να άρχισαν η παράσταση, άρα, όπως είχε γράψει στις εφημερίδες, και όπως ήταν με εξ άλλου γνωστόν, επροσηλύτο μεγάλο κέρδι.

Είνε να την θαυμάζει κανείς αυτή τη γυναικά, είχε κάποιον. Ποτέ μου δεν την είδα να παίζει δίχως όρεξη. Δεν της λείπει ποτέ το γέλιο, το κέφι και η χάρα. Σου μεταβίβει άμεσως την επίθυμία και την διάθεση για τη ζωή.

Εν τώ μεταξύ του καμαριού της Λιλή είχε γεμίσει από λαούλους, παίρνοντας την όψη ενός πραγματικού κήπου. Οι θαυμαστές της, που ήταν άλλοτε τόσο πολλοί, της είχαν στειλεί θαυμασία δώρα και αφόνα λουλούδια. Στα επισκεπτήρια, που ήταν καρφίτσωμένα στα λουλούδια, εδίδασκε κανείς τα εφόδια.

«Στη μεγάλη καλλιτέχνη», «Στην θαύμασα της σκηνής», «Στο διαμάντι του μου σικρού θεατρίνου» κλπ.

Και μέσα σ' αυτόν τον πλούτο των δώρων και των λουλουδιών ξεχωρίζαν μερικά χρυσάνθεμα, πυλμένα μέσα σ' ένα χαρτί, μαζί μ' ένα γράμμα.

Η Λιλή άνοιξε τον φάκελλο, και εδίδαξε:

«Αγαπημένη μου, Πώς θαθελα να ερισκόμουν και εγώ στην ευτυχία σου για να σε χειροκροτήσω. Άλλω, λή ή αράωσταια μου δεν μ' αφήνει να κάνω τίποτα. Οι γυναικείες όφεις σύντομα θα γίνουν καλά. Άλλα: δε θαρούσαι, όλα αυτά είναι παρηγορίες. Δεν θα ζήσω ακόμη πολύ. Σου εύχομαι κάθε ετυχία και...»

Σε φιλά, όπως και τότε—θυμάσαι;

ΣΠΥΡΟΣ
«Αν τού θυμότανε, λέει! Ο Σπύρος ήτανε ο πρώτος της ερω, η πρώτη και η πραγματική της αγάπη, ο άνδρας που γνώρισε και ποτέ, όταν ακόμη ήταν ασημένιο κοριτσάκι, τού θυμάται σαν να ήτανε τώρα. Την εύχαστο τόσο πολύ να μ' η μαζί του ανέλειε στους περιπάτους κοντά στη θάλασσα, ενώ ο μπαμπάς ανέμιζε τα χρυσά της μαλλιά. Έκείνηταν επί ώρες σε κάποιο τραπέζι, στην ακροθαλασσιά, μιλώντας για τα όνειρά τους, για τη ζωή και για την αγάπη τους.

Κι' όταν άρχιζε να τού τραγουδού κάποιο ερωτικό τραγουδάκι, ενώ τού κύμα σιγοψιθύριζε κοντά στα βράχια γλυκύλογα, ο Σπύρος της έλεγε:

—Αν καλλιεργήσεις τη φωνή σου, θα γίν...

Οι υψηλότεροι άνθρωποι της Ευρώπης βρίσκονται στην Καταλονία, τη Νορμανδία, το Υψώσι της Αγγλίας και το Άρδεν του Βελγίου.

—Επίσης οι Άλβανοι και οι Σέρβοι θεωρούνται υψηλότεροι.

—Για τους Κανκασιούς, οι φυσιολόγοι λένε ότι έχουν την ίδια σωματική ανάπτυξη, την οποία είχαν και στον καιρό των Άργοναυτών, μη εκπαιδωθέντες βέβαια από τότε.

Η μητέρα ήταν γνωστή από παλαιότερα χρόνων στην αρχαία Αίγυπτο, έφανε της της δε θεωρείται ο θεός Όσιρις.

Το δούτυρο ήταν γνωστό στους αρχαίους Έλληνες.

Οι Ρωμαίοι το μεταχειρίζονταν και ως καταπλάσμα στις πληγές.

Τον πρώτο έξωστη τον έφτιασε στο σπίτι του ο Ρωμαίος Μένιος.

Πλάστιγγες λέγεται ότι υπήρχαν και επί της εποχής του Αδάμ, δηλαδή περί το 2000 π. Χ.

Η έφευρεσις του ηλιακού ωρολογίου αποδίδεται στους Χαλδαίους.

Το πρώτο ηλιακό ωρολόιο της Ρώμης χρονολογείται από τον έτος 282 π. Χ.

της μία μέρα μεγάλη καλλιτέχνης! Ξαφνικά, ένα κουδούνισμα την έκανε να συνέλθω από τον λήθαργό της. Την εκάλουν στην σκηνή. Ήταν η ώρα της παραστάσεως.

Στην πρώτη πράξη, έπαιζε με τέτοια διάθεση και τέτοιο κέφι, που οι θεατές δεν έπαψαν να την χειροκροτούν. Έπαιζε το ρόλο κάποιας μικρούλας που αγαπά έναν φτωχό καλλιτέχνη και που τον αφήνει στο τέλος για να ακολουθήσει έναν πλούσιο γκαρζόνι.

Κι' αλήθεια, τί σύμπτωσης, πως έταίριαζε αυτός ο ρόλος με την ίδια της τη ζωή! Μήπως κι' αυτή δεν αγαπήσε τον Σπύρο, μ' όλη της την καρδιά και δεν τον αφήσε μετά για να ακολουθήσει άλλους που είχαν λεπτές; Κι' όμως, αυτός ο έρωτας ή μοναδική της αγάπη, μια αγάπη που δεν είχε ως ελπίδα τού συμφορέν. Κι' όταν έμαθε, μια μέρα, ότι ο Σπύρος ήτανε θάρσις αρρώστος, πήρε μίαν άγκαλιά λουλούδια, χρυσάνθεμα (άλλως τή ήταν και τα αγαπημένα του) και πήγε στην κλινική. Κι' εκείνος, όταν την έβλεπε να έρχεται πεταχτή πεταχτή, με τα λουλούδια στην άγκαλιά, της έλεγε:

—Νά ξέρεις πόσες ελπίδες, και τί κουράγιο μου δίνεις!

Αλήθεια, πως της ήρθε τώρα να τα σκεφθεί όλα αυτά, μια τέτοια έρωσά, και να μελαγχολήσει τόσο; Κι' όμως, όλες αυτές οι αναμνήσεις, τα λουλούδια και πρό πάντος το γράμμα, της είχαν προξενήσει τέτοιαν έντονη πνοή, που ένοιωσε πραγματικά μίαν άκατα νόστη έλπι.

Και για μία στιγμή, πριν ακόμη βγεί στη σκηνή για τη δεύτερη πράξη, έπληρωσε στην κλινική, έτσι από προσέχθη, για να μάθει πως είνε ο Σπύρος. Ξαφνικά, άφησε το ακουστικό από τα χέρια της. Την είχαν πληροφορήσει πως ο Σπύρος είχε πεθάνει προ μίας ώρας. Δεν έπρόφτασε όμως να συνείδη καλά από την συγκίνηση, και αν τήχησε ένα κουδούνισμα. Ήταν η σειρά της να βγεί και πάλι στη σκηνή.

Στη σκηνή και πάλι γελοῦσε, τραγουδούσε και χόρευε, απορρίπτοντας στους θεατές ευτυχία και διάθεση. Κι' όταν ήρθε η σειρά να τή τού τραγουδή της ελάφραση και γέλιο είνε η ζωή, εδάκρυσε, εδάκρυσε πραγματικά.

Κι' οι θεατές, που την έβλεπαν να κλαίει, μισήσαν:

—Κλαίει στ' αλήθεια, λες και τού αισθάνεται. Τέλος πάντων, τί υπέροχα παίζει αυτή η Λιλή!...

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΟΡΓΗΣ

Σ' ένα χωριό κοντά στα αλβετικά σύνορα, οι κάτοικοι ερίσκοντο από καιρού πρῶμο κρατημένοι: Στο νεκροταφείο διεκρίνοντο από καιρού σε καιρό την νύχτα μυστηριώδη φωτιά και έπειτα άκούονταν περιεργοί θόρυβοι. Μερικοί χωροφύλακες, ακολουθούμενοι και από τους πιο θαρραλέους χωρικούς, άπεφασίσαν να εξεγινάσουν τι συνέβαινε. Στο νεκροταφείο δεν άνεκάλαν κανένα φαντάσμα, αλλά ένα γνωστό χωρικό, που έκάνιζε ή συχα το ταχυρό του. Έρωτηθείς, ο περιεργός αυτός τύπος, άμολόγησε ότι έξέλεξε το μακάβριο αυτό περιβάλλον για να περνά την νύχτα, διότι όταν άργησεν από καπνέιο, δεν ήθελε να επιστρέψω στο σπίτι του και να αντιμετωπίσω... τον θυμό της συζύγου του!

ΟΜΑΔΙΚΟΣ ΠΑΝΙΚΟΣ ΙΠΠΩΝ

Στην Κοπεγχάγη έσημειώθη πρό τινος μία περιεργός περίπτωση ομαδικού πανικού ίππων, ο οποίος μετέδωκε και στον πληθυσμό της πόλεως. Στην πρό του σταθμού πλάτεια είχαν παταχθεί διάφορα αμάξια, άναμένοντα την άριστη έπίσταση, όποτε μπήκε στο σταθμό μία άμαξοστοιχία, της οποίας ή άρμηχή έλαχε άρματα έξωσαν να σφυρίξω και παρασύροντας τού άμειν, τού άναποδύγυ ρισε άπάνω στις γραμμές. Ο θόρυβος από τού άναποδύγυρια προέκλεψε πανικό μεταξύ των άλλων άλογων, που άρχισαν να τρέχουν σαν τρελά στην πλατεία. Οι άνθρωποι πανικοβλήθέντες έφευγαν τρομαγμένοι, μη ξέροντας τί συνέβαινε. Συγκρούσεις έγιναν μεταξύ αυτοκινήτων και πρῶμ και πολλοί από τους πολίτες έτραυματίστησαν.

27.-ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΕΙ Ο ΚΟΚΟΣ

Με δόνησόν τον καλό μας φίλο κ. Πάλλιν, Έπραι, έπροχωρούσαμε άναμεσα από τα περιποιημένα μονοπάτια των μ' έξαιρετική προσοχή και έπιστημονική άκρισία καλλιεργμένων άγρών, όποτε ζαφνικά ένα άργυροχρόμιο έκτυφλωτικό φως έφώτισε, σαν μέρα σχεδόν, την γύρω τοποθεσία... Έσταματήσαμε για λίγες στιγμές, άνοιγοντας τα μάτια μας ως που τού να συνήθισαμε στο φως έκείνω, κι' όταν μπόησε μία φωνή θαυμασμού:

—Μά και σελήνη δική σας έχετε έφωρει, κύριε Ντ' Έπραι!

—Κάτι τέτοιο περίπου, άπάντησε χαμογελώντας ο Ήναγός μας, λάρσι σε μίαν έξυπνη έφευρεσι ένος νεαρού Βέλγου μηχανικού, κάθε κάτοικος τού νησιού μας μπορεί να έχη την σελήνη του...

—Δεν καταλαβαίνω όμως σε τί χρησιμεύουν οι σελήνες σας αυτές, παρετήρησε ή φιλική άναστροφήντας τους ώμος.

—Αυτό συμβαίνει γιατί, έπειδή μας έ γνωρίσατε ως έναν λαό έφευρετών, που δεν τόν άποαχολούν παρά μόνο τα περῶ προβλήματα της ζωής, νομίζετε ότι έχομε άποδενωθή από τις λουπές άνθρώπινες άπολαύσεις και άδυναμίες. Και όμως έχομε κι' έμεις τούς ποιητές μας, τούς ρομαντικούς, τούς έρωτουμενούς μας, που έμπνύνται και από άπολαύσεις άπο τις τεχνητές αυτές σελήνες, που δεν είνε παρά είδικά ήλεκτρικά λαμπτήρες που παράγουν τού μοί με τού φεγγαριού άσπασμένο αυτό φως.

—Επειτα είνε τα υκτερινά μας κέντρα και διάφοροι σινοικισμοί που νησιού, τών όποιων οι κάτοικοι έπιθυμούν να έχουν πάντοτε παρησέληνη και που την έπιτυγχάνουν με τούς λαμπτήρες αυτούς.

Συζητώντας, έφθάσαμε σε μία περιοχή, από την οποία δεν είχαμε περάσει όταν έπληγαμε να έπισκεφθώμε τού άγρόκτημα μας έκείνων οι παράξενες οικοδομές.

—Ήσαν περί τις δεκαπέντε είκοσι μόνο κατοικίες, που έκτος από την παράξενη άρχιτεκτονική τους, έδιναν την έντύπωση ότι δεν έστηρίζονταν καν έπάνω σε θεμέλια.

—Είνε ο σινοικισμός των άναποδύγυων κι' έκείνων που έπιθυμούν να έχουν μίαν άπόλυτη ψυχική ήρεμία για κάποιο διάστημα, μας έξηγήσε ο κ. Ντ' Έπραι. Όλες αυτές οι μικροκατοικίες είνε κατασκευασμένες σε τρόπο που να περιστοιχίζονται εύκολα γύρω από έναν κεντρικό έρωνα. Κι' έτσι, κάθε κατοικία που είνε άνεξάρτητη έδεται από την άλλη, μπορεί να στροφή την πρόσωπή της, προς ένα από τόν άλλους προς έσοαν και άλλους προς άλλα σημεία τού όρίζοντος, άναλόγως προς την έπιθυμία τού κατοίκου της.

—Και είνε οικοδομημένες με τή συνήθη ήλικία: ούτως τόν κ. Ντ' Έπραι καθώς προσπαθούσε να μαντέψει πως έπιτυγχάνονταν όλα όσα μας είπε.

—Α, όχι, άγαπητέ. Οι κοίμης αυτές κατοικίες είνε οικοδομημένες με έλαφρότα μένου με έλφρά φύκια — και στήρίζονται ή περιστροφή έπιτυγχάνεται εύκολα χάρις σε τροχούς, έπ' τών όποιων στήρίζονται και οι όποια κυλούν έπάνω σε κυκλική ή φακατοχόλη... Τό μεγάλω προσόν τών κατοικιών αυτόν ένκειται στο ότι ο κάτοικος της μπορεί να έπωφελήται από τις ταί από τις διαμενεις συνθήκες, Συγκεκριμένα αν είνε καλοκαίρι και ο ήλιος πιάσει κατά τρόπον ένοχλητικό στα δώ ούστημα μηχανισμό, σπείραται προς άλλ σημείο, που να μιν ένοχλήται από τήν ήλιο. Αντίθετως, αν τών χειμώνα υπάρχη ήλιος είνε εύκολο να στροφή προς τού τήν κατοικία για να έπωφελήται ο κάτοικος της της ήλιακής θέρμης.

—Α, με τίς μιά τέτοια κατοικία δεν μπορεί παρά να έρη πραγματικά κανείς την ψυχική του γαλήνη, έκαμε ένθουσιασμένη ψυχική του γαλήνη, έκαμε ένθουσιασμένη ή φιλική.

—Και οι κάτοικοι τού Έσκαου, που καταβάλουν τούς πνευματικούς και σωματικούς κόπους, έχουν συχνά ανάγκη από τήν ήρεμία αυτή, έσυμπλήρωσε ο κ. Ντ' Έπραι.

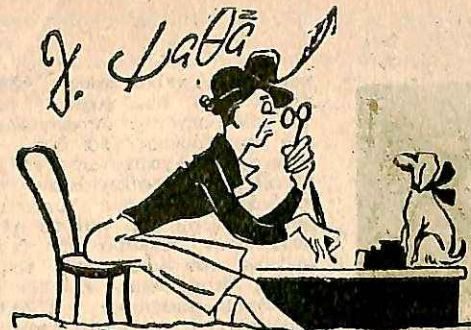
—Εται της λέγε; —Νομίζω. Καθότι τού πραγματικόν ένομα τού ζωφίου άφες και ούτε γνωρίζω ποίον τού σχήμα του. Από μικρή έμαγάλασα μέσα στα υπάνια και εύτοχως εύδωποτε συνέδη να κάνω την γνώμια του.

Πράγματι ή Σουσου ή μπορεί να είνε όλα τα έλατώματα τού κόσμου. ή μπορεί να ήταν μεγαλομανής μέχρι παλατιάρχας αλλά έλαμπε πάντα από καθαριότητα. Μπαλώματα θα έβλεπες καμμία νον! — μπαλώματα σαφά — είνε τὰ φορῶ — μπαλώματα σαφά. Άλλα ούδωποτε κομψά της ταγεράκια. Άλλα ούδωποτε όρωμα. Και σ' αυτό υπερεπείσε από όρωμα Σουσουδάκια που — άλλοι μα νον! — άν έπιμένεις να τή πλησιάζεις της ριστότερου τού δένοντος, ή γεμονίας της καθαριότητας ήταν άνεκθεν ή Σουσου και μπορεί να της έλαμπε τού μπάνιο, ή λή και σκάφη ποτέ. Γι' αυτό από τρώμ μήπως τυχόν και από τὰ λόγια της συμπεράνουν τὰ άντίθετα, έπέμενε ακοιθέστερα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Μαντάμ Σουσου — ΤΟ ΑΣΤΕΙΟΝ —

Νευρικός άνθρωπος ή μαντάμ Σουσου δεν μπορούσε να μείνη στο σπίτι. Δεν έφτανε ή κακή διάτα. Δεν έφτανε ή φοβερή άδυναμία της. Δεν έφτανε ή λαχανιδόφαγία — είχε και τούς ποδαρούς.

—Κάτσε μαρε γυναίκα, —Αδύνατον!

—Πάλι για έξω είσαι; —Αυτό δά μάς έλειπε, να κάθωμτι όλόκληρη την ήμερα μέσα στο σπίτι ή σαν τις γυναίκουλες. Έάν δεν έπισκεφθώ κέντρον καθώς πρέπει να παρω τού γλυκού μου αδύνατον να ζήσω.

Εννοείται ότι τού γλυκού της πότε τού έπαιρνε και πότε δεν τού έπαιρνε. Άλλά όπωσδήποτε δεν παρέλειπε να βγεί από τού σπίτι. Είς ήμέρας που ο κάθε άνδρας που — λόγω τού ποδαροδρόμου—προσπαθεί να περιορίση όσο τού δυνατόν περισσότερο τας έξόδους του, ή Σουσου βρισκόταν διαρκώς στους δρόμους. Και από τόν Βιθούλα έως τού Ζωναρά — διάβολε — δεν είνε άπόστασις άξιοπεριβρόντη!

Έκει όμως, στα καθώς πρέπει, κέντρα, έβρισκε μερικές παρέες που έπειδ' ήσαν τήν ευχαρίστηση και την έθαυμαζαν ή Σουσου τού θεωρούσε παρατυπίαν να άπουσίαση:

—Έρχεσθε τακτικά; —Πάντοτε.

—Και χωρίς τρώμ; —Αστείον πράγμα! Τρώμ ούδέποτε έλάμβανα, άλλοτε, καθότι μέσα άνακατεύεται ο λαουτικόμης τους καθώς πρέπει και παίρνει αέρα. Έξ άλλου και πολλοί βρωμεροί και ήμπορεί στα καλά καθούμενα να άρπάξουν καμμία βασίλισσα!

Η έκφρασις αυτή με την όποιαν ο «λαουτικός» ονομάζει τού συμπαθούς κείνο ζωφίον που προκαλεί φαγοίαν, δεν άρεσε πολύ είνε την Σουσου. Άλλά να πη «ψείρα» της έφαινε τού τόσο καθαίροντας έπρωτίμω της μεταφορικήν αυτήν έκφραση που δίδει άλλωστε τόσο γραφικήν εικόνα και τών δύο όντων, που είνε τήν ουσίαν κάνουν την αυτή δουλειά.

Πάντως ή παρέα έγέλασε πολύ με την έκφραση:

—Εται της λέγε; —Νομίζω. Καθότι τού πραγματικόν ένομα τού ζωφίου άφες και ούτε γνωρίζω ποίον τού σχήμα του. Από μικρή έμαγάλασα μέσα στα υπάνια και εύτοχως εύδωποτε συνέδη να κάνω την γνώμια του.

Πράγματι ή Σουσου ή μπορεί να είνε όλα τα έλατώματα τού κόσμου. ή μπορεί να ήταν μεγαλομανής μέχρι παλατιάρχας αλλά έλαμπε πάντα από καθαριότητα. Μπαλώματα θα έβλεπες καμμία νον! — μπαλώματα σαφά — είνε τὰ φορῶ — μπαλώματα σαφά. Άλλα ούδωποτε κομψά της ταγεράκια. Άλλα ούδωποτε όρωμα. Και σ' αυτό υπερεπείσε από όρωμα Σουσουδάκια που — άλλοι μα νον! — άν έπιμένεις να τή πλησιάζεις της ριστότερου τού δένοντος, ή γεμονίας της καθαριότητας ήταν άνεκθεν ή Σουσου και μπορεί να της έλαμπε τού μπάνιο, ή λή και σκάφη ποτέ. Γι' αυτό από τρώμ μήπως τυχόν και από τὰ λόγια της συμπεράνουν τὰ άντίθετα, έπέμενε ακοιθέστερα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

—Ψείρα δεν έγνώρισα.

—Ποτέ! —Ούτε κατ' όψιν! —Δεν είνε δυνατόν! —Απαγορεύω τας άμφιβολίας. Δεν γνωρίζω ποίον τού σχήμα της, εάν πεία ή εάν έρειπε. Ούτε τού μέγεθος της ούτε τού σχήμα της.

Αυτή ή κατηγορηματική δήλωσις της Σουσου που είχε όλη τη θέρη της έλικρινείας διεσκέδασεν ακόμη περισσότερα τις δύο κυρίες και τούς τρεις κυρίους της παρέας. Έφ' ώ και συνωμότησαν συνωμοσίαν ακορήσθ:

—Την πιστεύετε; —Μπρά.

—Ξέρετε τί λέω; Είπε ο Κοκός, νέος κωμικός και ύελοφορών, που έκανε τόν έξυμνόν της παρέας. Νά βρούμε μία ήτ ήλίσσα και να την ρίξωμε έπάνω της. Θα ήθελε πως θα την γνωρίση άμέσως. Γιατί εγώ, παρ' όλα όσα λέει, στοιχηματίζω ότι έχει μαζί της παλαιωτάτη γυναιμία και οικειότητα.

Και ταύτα είπαν οι πνευματώδεις Κοκός έκαστος πρώτος στα γέλια. Τό αστείον βεβαίως ήταν λιγάκι χοντρό, αλλά δεν έπεφτε καθόλου κάτω από τού έπίπεδον τών άστείων που συνήθίζουν πολλοί Έλληνες. Εύτυχως είνε την παρέαν εύρέθηκε και μία κυρία με λίγο νουν στα και άπείρεμν τόν κ. Κοκόν:

—Για όνομα τού Θεού! —Δεν σας άρέσει; —Μά όλη αυτή ή ύπόθεσις είνε άηδής!

Άλλά ο Κοκός δεν έννοούσε να τού δάλη κάτω, Και έπειδή τελικάς, μαζί με την κυρία συνεινώνησαν και τα άλλα μέλη της παρέας, ο κ. Κοκός έπρότεινε άλλο άστείον!

—Θα της κάνω έρωτα! —Αυτό μάλιστα.

—Στοιχηματίζω ότι παρ' όλα όσα λέει ή γυναίκα αυτή πεθαίνει της παύτας. Θα της κάνω λοιπόν τόν μαυραγορίτη και θα της πώ πως είμαι έρωτευμένος μαζί της.

Αυτό έπεκροτήθη άπολύτως από την παρέαν ως έλαφρότερον. Μόλις λοιπόν κατέπλευσεν ή Σουσου ο κ. Κοκός δεν έχασε καιρόν:

—Μά τί όμορφιά είνε αυτή!... —Η Σουσου άπάντησε άξιοπρεπώς: —Ο κ. Κοκός έπέμενε:

—Είστε θεατική. —Η Σουσου άπάντησε πάλιν άξιοπρεπώς:

—Μερσί μεσιέ διά τού κομπλιμάν. —Υστερα έγινε άλλη συζήτησις. Έδεν ένώ οι κύριοι γελοῦσαν κάτω από τὰ μυστάκια τους και οι κυρίες εδάγκωναν τὰ χείλη. Ο κ. Κοκός έγινόταν από σιγής είνε στιγμήν περιποιητικώτερος:

—Ξέρτε ένα γλυκό; —Μερσί, θα πάρω.

—Μά να σας τού προσφέρω εγώ.

—Ουδέμια ανάγκη και μιν κάμστε τόν κόπο. Σήμερα τα γλυκά στοιχίζουν και δεν γνωρίζω εάν έχετε άρκετά να έπιδαρύνητε!

Η προσβολή ήταν έμφανής. Έσπασε στα γέλια ή παρέα και ειρωνικά αχόλια ήκούοντο είνε θάρος τού κ. Κοκού. Έπεισμάτωσε ο «άστειος» και προσέβη σε να έπισπείρη τόν θρίαμβόν του.

—Κυρία Σουσου, —Παρακαλώ; —Θέλω να σας πώ κάτι.

—Σας άκούω.

—Ξέρτε ότι σας αγαπώ.

—Πώς; —Έσκησε ή Σουσου τὰ φασμαίν της με τού άριστογυμναστικόν έκείνο ύπος και έκύτταξε τόν νέον όπως θα έκύτταζε ο Μέγας Ναπολέων ένα κουνούπι.

—Πώς είπατε; —Ό, μιν θυμώνεται κυρία μου! Σας βεβαίω δι' από τόν καιρό που σας γνωρίζω άσκέτι έπάνω μου μία φοβερή έπίδρασι. Σας λατρεύω.

Και σκυβόντας άκούη περισσότερα στον ώμο της — μιλούσαν ήδη σιγανά — έψιθύρισε στο αυτί της:

—Σημειώστε ότι κάνω μαύρη άγυρά και διαγώ την ήμερα τούλάχιστον πενήντα χιλιάρια. Θα διαθέσω όσα χρειμάτα θέλετε, όσα δεν μπορείτε να φαντασθήτε για όλες τις ιδιοτροπίες σας. Θα σας πάρω τα πάντα και τρώφια και λαμπάδες και άνδάνια τού γέλου.

κτος και τυριά και δούτυρα. Σας αγαπώ τόσο πολύ που θα προσπαθήσω να σας δημιοργήσω έναν κόσμο προπολεμικό. Θα έχετε τα πάντα. Τα πάντα! Θα έχετε ό,τι ακριβώς είχατε πριν από τόν πόλεμο και περισσότερα!

Αυτά τὰ έλεγε με ύφος περιπαθές ο κ. Κοκός σιγανά — σιγανά ενώ οι άλλοι παρακαλούσαν με τρόπο την έξομολόγησι. Κι' εκεί που έπείρεμν την Σουσου να κερδίη, να πείση στην παγίδα και να πάρη τού ίδιου περιπαθές ύφος που θα τούς διεσκέδαζε είδαν την πυργό έσπαινα τού Βιθούλα πρώτον να άνασκήκωνται. Δεύτερον να φερών τὰ φασμαίν στην άκρη της μύτης. Τρίτον να διαγίη έπιβλητικήν και άξιοπρεπή φωνή όρησις:

—Βλάξ! —Κυρία μου... —Γελοία τύπη!

—Σας παρακαλώ, έτραύλισεν άνίσχυος ο κ. Κοκός, μη φωνάζετε μαντάμ, θα γίνωμε ρεζίλι.

—Άλλά ή Σουσου είχε άναψει: —Ρεζίλι μπορείτε να γίνετε έσείς, άναιδέστατε μαυραγορίτη! Και έπειδή σεις πουλάτε φασόλια και ρεβύθια, κανέτε λεπτά νομίζετε ότι ήμπορείτε να κατακτήσετε μία κυρία της αριστοκρατίας;

Εντροίους ήταν ο κ. Κοκός. Πανικό έλθοι ήσαν οι άλλοι. Τα δέμματα τού κοσμού έστράφησαν είνε τήν μαντάμ Σουσου και τόν κ. Κοκόν που έγινε κατά κόκκινος:

—Σαχλέ! —Μά κυρία μου...

—Αναιδέστατε! Και εάν είσθε μπακόλης, να πάτε να υπλέξετε με μπακαλοπούλες και τσοκαρίες. Και φαίνεται πως δεν γνωρίζετε καλά τί σημαίνει μαντάμ Σουσου Καντακοζήνου. Π' ούτε υπηρέτη μου δεν παίρνω ένα μαυραγορίτη, όχι έσσοτη.

Με πόσα έγύρισε τις πλάτες ή Σουσου, άφισε κεραυνόπληκτο τόν κ. Κοκό και την παρέα του και έφυγε άξιοπρεπώς. Ο κόσμος, πιστεύας ότι έπρόκειτο τού πράγματι περί χιλιότητας τού έσπαγε ο μαυραγορίτης έσχαλός (κακοποίηση μένος):

—Οχι! —Καλά την έπαθε.

—Παραπρήσαν βάρος οι άτιμοι και ρίχνονται στην όποιανδήποτε κυρία με κατ' ένα καθώς πρέπει κέντρον. Μωρέ, καλά τόν έαγύρισε.

Ήταν τόσο ή κατακραυγή τού κόσμου ώστε ούτε ο νέος, ούτε ή παρέα του, υπό ρεσαν να μιλήσουν περισσότερο. Σημάθησαν κι' έφυγαν σαν βρεμένους νάτες και ο άστειος άρκισήν να μιν άποτειράθη τέτοια άστεία είνε θάρος της μαντάμ Σουσου. Διότι και όταν άκόμα έβγήκε στον δρόμον από μέσα από τού κέντρον ήκούοντο φωνά:

—Ούω, μαυραγορίτες! ...

Και ή παρέα μαζί με τόν «άστείον» της τού φυσούν και δεν κρύνει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ.

Σ τὸν μυομένον λεγεώνα τῆς Σκύρου, τὸν σπαρμένον με ἀνθή, πού γέρουν ἐρωτιάρικα στὴν ἀπαλή ἐπαφὴ τοῦ ξανθοῦ Ζεφείρου, ὁ ὁποῖος τὰ χαϊδεύει παρὰσύνοντας τὴν λεπτή εὐωδίαν τῶν, ἐκεῖ κοντὰ στὴν πηγὴν, ὅπου οἱ Νύμφες καθρεπτίζοντε τὸ ἀσύλληπτο δημιούργημα τοῦ γυναικῶν κορμιοῦ, μίαν ὁμάδα θεατικῶν κοριτσιῶν, ὑφίστανται τὸ τρικύμισμα τῶν καρδιῶν τῶν, πού πάλουν ὅλες γιὰ τὸν ἴδιον θεὸν τῆς ὠραιότητος, τὸν περικαλλὴ Ἀχιλλεῦ. Ἐνα μπουκέτο δροσερὰ κρίνα τὰ κορίτσια τὸν βασίληα Λυκομήδους, ἔχουν κυκλωμένο τὸν γυμνὸν τῆς Θελίδος καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν πνίξουν με τὰ δλέμματα καὶ τὴν ἀγάπην τους. Τὸν ἀγαποῦν ὅλες καὶ ὑποφέρουν ὅλες. Τὸν λαχταροῦν καὶ ξεψυχτοῦν γι' αὐτὸν, ἐνῷ ἡ μία τῶν, ἡ ὠραϊότερη καὶ πρὶν τρυφερὴ ἡ μὴ κρὴ Δηιδάμεια, ὑπομένει ἐπιστὸς τὸν σπαρμένον τῆς ἀγάπης τῆς. Γιατί, σ' ἐκείνες τὶς στιγμὲς τῆς οὐράνιας ἀπολαύσεως, προαισθάνεται τὴν κακίαν τῆς ἀδυσώπητης Μοίρας, πού κτελεῖ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ δραματίζεται, στὶς ἐξέψεις τοῦ φόβου τῆς, τὴν τραγῶδιαν πού πλέκει ἡ ὁμορφιά τῆς. Ὁ Ἀχιλλεῦς, τὸν τελειώτερον πρότυπον τῆς ἀνδρικής καλλονῆς, τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνος αὐτὴν μοναχά, ἀλλ' ἡ Δηιδάμεια φερόμενη τὴν λαχτάρα καὶ τὴν ὁμορφίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς, τρέμει νὰ μὴν τὸν χάσῃ καὶ φοικιᾷ στὴν σκέπην, πᾶς μόνον ἡ ἑνὸς πρόπτος ὑπάρχει νὰ γίνῃ δικὸς τῆς, νὰ ὁρμήσῃ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ, νὰ χυμώσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ μὴν τῆς τὸν πᾶρῃ καλεῖς! Ἐνῷ ἐκεῖνος, σὰν νὰ νοιώθῃ τὴν φλόγαν πού πυρπολεῖ τὴν ψυχὴ τῆς, χαμογελεῖ κυττάζοντάς τὴν με δλέμματα πόθου, λαχτάρας καὶ ἐρωτός.

Ὅταν ἡ μητέρα του, ἡ θεὰ Θέτις, ἐπιλοφοροῦσθῃ τὸν χρυσὸν ὅτι ὁ γυῖος τῆς ἡ θὰ ζοῦσε σὲ δαίμονας μέχρι θανάτου γήρατος, ἡ θὰ σηκωνόταν ἐνδοξος ἀλλὰ νεώτατος, ὅταν ἔμαθε τὶς βουλὰς τῶν ἀθανάτων, ὅτι θὰ διέπρεπεν εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὅμως καὶ θὰ σκοτωνόταν σ' αὐτὸν, σκέθηκε σὰ μάννα κ' ἐλησμονέως πῶς ἦτον θεὰ: Ἐγκατέστησε τὸν Ἀχιλλεῦ, στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λυκομήδους, στὴν Σκύρον, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν βροῦν καὶ νὰ μὴν τὸν πάρουν νὰ λάβῃ μέρος στὴν Τρωϊκὴν ἐκστρατεῖαν, τὸν ἔντυσε με γυναικεῖα φορέματα καὶ τὸν ὄφισε συντροφίαν τῆς συγκεντρωμένης ὠραιότητος τῶν κοριτσιῶν τοῦ νησιώτου βασιλέως.

Ἀλλ' ἡ περικαλὴ τῆς νεότητος ἐπυρπόλησε τὴν φωνὴν τῆς ἀγνότητος καὶ οἱ ἀμέριμνες πρηνήσεις, πεθαίνοντας ἀπὸ τὴν ἴδιαν πληγὴν, ἡ κτεταῖνε τὴν προτίμησίν του. Ὁ Ἀχιλλεῦς ἐκάμθηκε μὲ μὲν τὴν αἰσθητὴν εὐλωτίαν τῶν δλεμμάτων τῆς Δηιδάμειας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀπέληξε τὴν ἀνέλῃ. Καὶ στὴν προσπάθειάν του νὰ κερδίσῃ ἐκεῖνον πού χάνουν, δημιούργησαν τὸν σπαρμένον μίαν ἐλπίδος πού δὲν ἐσθυνεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπραγματοποιεῖτο, ἀλλοίμονο, καὶ τὸν πόνον ἐκείνης πού ἴλην γιὰ τὸν πόνον τῆς προτίμησίν του καὶ τὴν ἀγάπην του.

Παίζοντας στὸ ἀνθισμένο λιβάδι τῶν παραγμένων πᾶν ὄνειροπολήσαν τὰ κορίτσια τοῦ Λυκομήδους, σφουρηλατούσαν

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὰ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν Πόλεμον

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ

τὰ δεσμά τῶν ψυχῶν τῶν. Καὶ ὑπομέναν με πόνον γλυκύν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ θεομορφου ἑνεανίου, πού, ἀν καὶ φοροῦσε γυναικεῖα φορέματα, φαίνονταν, ἐν τούτοις, πῶς ἦσαν ἄνδρες, ἐξ αἰτίας τῆς ὁρμητικῆς χάριτος καὶ τῶν μακρῶν μαλλιών, πού τὰ κυματίζετο πρὸς τὰ πύσω δ' ἀνεμῶς.

Μέσα στὸ πέλαγος τῆς εὐτυχίας πού ἐδοκίμασεν ἡ βασίλισσα πούλα ὅταν τὸν χάρισε τὸ κορμὶ τῆς, ὠρμήθηκε πῶς θὰ μείνῃ παντοτεινὰ δική του, καὶ ὅταν ἐκείνος, φεύγων, τῆς ἐζήτησε νὰ ἀφοσιωθῇ στὸ παιδί τῆς, τὸν Νεοπτόλεμον, ἐκείνη ἀπήντησε:

—Ὅα πεθᾶναι μαζί του. Κιὰ τὶ ὁ Νεοπτόλεμος εἶνε παῖδί μου, μὰ εἶνε καὶ ἑνὸς μικροῦ Ἀχιλλεῦς. Πῶς θ' ἀνθέξω ἀν σὲ χάσω γιὰ δύο φορές;

Γιατί μ' ὅλες τὶς φροντίδες τῆς Θελίδος, ὁ Ἀχιλλεῦς δὲν ἠτύπεσε νὰ ἐσφύγῃ τὰ πεπρωμένα του. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων, πρὶν φύγουν γιὰ τὴν Τροίαν, ἀπεκασίαν νὰ βροῦν καὶ νὰ πάρουν τὸν Ἀχιλλεῦ, ἐπειδὴ ἄλλοις δὲν θὰ νικούσαν. Κι' ὁ Διομήδης μὲ τὸν Ὀδυσσεῦ, πῆγαν στὴν Σκύρον, ὅπου τὸν ἀνεκάλεσαν μὲ τὸ τέχνασμα τοῦ ποιητοῦ ἱθακιστοῦ βασιλέως: Μεταξὺ τῶν δώρων πού εἶχανε φέρει γιὰ τὰ κορίτσια τοῦ Λυκομήδους, τὸν ὁποῖον ἤρχοντο τὰχα νὰ καλέσουν νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐκστρατεῖαν, ἦσαν καὶ ἄλλα, κατὰλληλα γι' ἄνδρες. Ὁ Ἀχιλλεῦς ἐδίδασκε τὸν εἶδος κ' ἐπροδίδετο. Οἱ ἀρχηγοὶ τὸν ἀνεκάλεσαν καὶ ἐκείνος τοὺς ἀκολούθησεν. Ἐλαθεν μέρος στὴν Τρωϊκὴν ἐκστρατεῖαν. ὁ

κορδύλιν, χεῖλιν, τοὺς. Ἀλλὰ τὴν ἑνῶσαν τῶν ψυχῶν τῶν τὴν διέλυσε ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ συμφοροῦτος. Τὰ δύο ἀδελφία, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, ἀρραβωνίασαν τὰ παιδιὰ τους, τὸν Ὀρέστην καὶ τὴν Ἑμιονίαν καὶ τὰ στεῖλανε στὴν Ἑλλάδα νὰ περὶ μόνον τὸν γυρισμὸν τους, ἐνῷ ὁ Νεοπτόλεμος ἔμεινε ἐκεῖ ὅπου ἀπαιτοῦσε ἡ σκία τοῦ πατέρα του, καὶ ἦταν ἡ καταιγίσα πού ἀπλώθηκε στὴν πόλιν τῆς Τροίας, ὅταν τὴν ἐκυρίασαν.

Ὁ ἀπλός, ὁ εὐθύς, ὁ εὐσπλαγχνος γυῖος ἑνὸς ἰσοθέου πατέρα, ἐδείξε στοὺς ἐχθρούς του τρομακτικὴ σκληρότητα. Σκότωσε τὸν Πρίαμον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δαίμονος τῶν ἐφεσίων θεῶν, μὲ πρῶτα στὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν του, ἀνέσκαψε τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἀνάκτορα, ἐθίσασεν τὴν Πολυξένην ἐπ' αὐτὸν τάφον του. Ἀχιλλεῦς, καὶ ἐπὶ σκλάβου καὶ συντρίφον τοῦ κριββατοῦ τοῦ τῆν Ἀνδρομάχην, τὴν γυναικα τῆς Ἑκτορος, ἀφού πρὶν τῆς ἐγκρέμιας ἀπὸ τὰ τεῖχη τὸν μικρὸν γυῖον τῆς—λένε μάλιστα μερικὸι πῶς αὐτὸς τὸν ἐσκότωσεν—ἐπέδωκε τοῖς ἐχθροῖς τῆς Τροίας, ἐπὶ τῆς Τροίας, ὅπου ὁ ἀγὼν συνεχίζονταν πολυήμερος καὶ πεισματικός. Ἡ Δηιδάμεια—πὺ λεγότανε καὶ Πύρρος—ἐστειλε στὴν μνήμην τοῦ ἀγαπημένου τῆς τὴν μητρικὴν ἐντολὴν πρὸς τὸν Νεοπτόλεμον—πὺ ἐπωνομάζετο καὶ Πύρρος—τὴν ἐντολὴν νὰ φέρῃ ἀντάξιον πρὸς τὴν ἀνταρρότητα τοῦ πατέρα του, Κί' αὐτὸς, στυλιζόμενος μ' ὅλα τὰ προτερήματα ἐκείνου, ἐσυνέχισε μὲ πρῶτα στὰ τεῖχη τῆς Τροίας τὴν ἐποποιίαν του, ἐνῷ γνῶρισε καὶ τὴν μοῖραν γι' αὐτὸν κόρη μίαν ἐπικίνδυνον μάννα: Ἐνῷ ἐγνώρισε τὴν Ἑμιονίαν, τὴν σὺγγενικὴν θυγατέρα τῆς Ἑλένης, τὴν ἀπιστίαν τῆς ἑλπίδος, ἡ Ἑλένη, καὶ τῶς ἐπληρώσαν με αἶμα πολύ.

Τὰ παιδιὰ τῆς διπλῆς ἐκφράσεως τῆς ἀσύλληπτης ὠραιότητος τῆς κόρης τοῦ Κί' ἐκείνου καὶ τοῦ γυῖου τῆς Θελίδος—δὺο θεῖες μορφὲς πού καθρεπτίζονταν ἡ μία μέσα στὴν ὅλην, κυτταχθήκανε με θαυμασμὸν καὶ ἐκπλήξιν καὶ τὸ ἴδιο χαμόγελο τῆς θουδῆς ἱκεσίας ἀνθίσεν ἐπ' αὐτὰ στὰ

παραγγελλόμενα στὸν γυμνὸν τῆς πῶς θὰ πεθάνει, ἀν ἐκείνος ἔκανε τὴν προσβολὴν στὸν πατέρα του νὰ παντρεῖ τὴν θεοκατάρατην νῆραν ἐνὸς μιστοῦ πεθαμένου καὶ ν' ἀναγκασθῇ παῖδι τοῦ τὸν Μολοσσὸν, πού ἦτανε μίαν σκλάβαν τὸ γέννημα.

Ἡ Ἀνδρομάχη ὑπέμεινε ὑπερήφανα τὴν προσβολὴν καὶ τὸ μῖσος τῆς καὶ τὴν παντρεῖα τοῦ Νεοπτόλεμου, ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις, δὲν κωτῶρθε νὰ λησμονήσῃ τὴς χάρες τῆς, μέσα στὶς—ὁμορφίαις τῆς Ἑμιονῆς. Καὶ σὲ λίγον καιρὸν ἦτανε μὲν ἐκείνη γυναικα του, ἀλλὰ βασίλισσα τῆς ψυχῆς του ἦταν ἡ σκλάβαν του.

Αὐτὴν τὴν προσβολὴν τῆς ὁμορφίας τῆς δὲν τὴν ὑπέμεινε ἡ κόρη τῆς μοῖρας Ἑλένης. Καὶ ὅταν ἐξῆσε κάποιον τὸν ἄνδρα τῆς, ἐκάλεσε τὸν πατέρα τῆς καὶ ἐκείνος ἀπέπεισθη ὅτι σκότωσεν τὴν ταπεινωμένην πρηνήσασαν. Ἡ Ἀνδρομάχη κατέφυγε στὸν βωμὸν, ἀλλ' ὁ Μενέλαος ἄρπαξε τὸν γυῖον τῆς καὶ τὸν ἐπέλυνε νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀνδρὸς παρεδιδετο. Ἡ χῆρα τοῦ Ἑκτορος, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Μολοσσὸν παραδόθηκε καὶ ὁ Σπαρτιάτης βασιλεὺς ἀνέβη τὸν καὶ τοὺς δύο, ἀν δὲν ἐπὶ νῆβαινον ὁ πατέρας τοῦ Ἀχιλλεῦς νὰ τοὺς σώσῃ. Τότε ἡ Ἑμιονίαν, νυκτιμένη καὶ ταπεινωμένη, ἀκούσθησε τὸν Μενέλαον καὶ ἐπῆγε στὰς Μυκήνας, ὅπου εἶχε γυρίσει γιὰ τρεμμένον ἀπὸ τὴς τύψεος καὶ τὴν τρέλλαν του, ὁ μητροκτόνος Ὀρέστης.

Ἡ γοητευτικὴ ὁμορφία τῆς ἐξάδελφός της, μεγαλωμένη τὰρα πού ἐκείνη εἶχε γίνῃ τέλει γυναικα, ἔφερε στὴν μὴν τῆς τῆς τῆς λησμονημένης τοῦ δινερα καὶ ἀνερίπισε τὴν σὺν ἀμνήν φλόγα τῶν λογισμῶν τῆς. Ἡ ἡμεῖς μὲν καρδιά τοῦ ἀνατράχθηκε καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ γυρισμοῦ τοῦ στίε ἐλπίδες μίαν εὐτυχισμένην ζωῆς. Πλημμυρίσανε τὴν ὑπάρξιν τῆς. Γονάτισε μὲ πρῶτα τῆς ἰκετεύοντας καὶ τὴν νῆαν τῆς θεραπεῖαν του καὶ τῆς Ἑμιονίαν, διψώντας ἱκανοποίησιν τοῦ ἀπῆλθῃ πῶς τότε μόνον θὰ τὸν ἐπαίρει, ἀν ἐσκότωνε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὴν ἔκανε χῆραν. Καὶ ὁ Ἑλένης, στὴν νῆαν τοῦ αὐτῆς τρέλλαν, τὸ ὑποσχέθηκε.

Ὁ Νεοπτόλεμος, θέλοντας νὰ ἐξαγιάσῃ ἐπειδὴ εἶχε ἀσέβησι πρὸς τὸν θεόν Ἀπόλλωνα, τὸν ἔχθρον τοῦ ὁποῖου ἀπέδιδε στὸν σκοτεινὸν τοῦ ἀσύγκριτου πατέρα του, πῆγε καὶ πάλιν στοὺς Δελφοὺς, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ἐκεῖ τὸν συνήντησε ὁ Ὀρέστης, πού τὸν ἀναζήτησε. Καὶ τὸν πῆγε τὸν ἀναζήτησε, ἐλὶς αἰώνιαν τε, πλησιάζοντας τὸν κάθε διαβάτην, τοῖλεγε: Ἐβλέπετε τοῦτον πού περνεῖ μὲς ἀπὸ τὰ πυθάρια τὰ γεμάτα χρυσάφι, καὶ ἡ Δηιδάμεια τὴν ἀνέγνωρισε: Ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸ φλογερό κορίτσι πού τὴν ἀπρόμαζε μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς, ὅταν ἐξοῦσε μαζί της ὁ Ἀχιλλεῦς, ἡ ὁποῖα ἐρχότανε νὰ προσεχηθῇ στὸν τάφον ἐκείνου πού τὴν εἶχε κάνει δικὸν τῆς, ἐπειδὴ ἐξοίαζε τὸν πατέρα του.

Ἡ Δηιδάμεια ἐκατάλαβε. Καὶ μὲ πρῶτα στὸν διπλὸ τῶνον, τὸν παῖδι καὶ τοῦ πατέρα τῆς, τὰ γόνιμα τῆς ἐλπίσαν, ἀπὸ ἐλπίαν! Ὅταν ἐπῆγε χῆμω ἐνοίωσε νὰ τὴν πῆσαν. Ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς ἀλλὰ τὰ κλείσε πάλιν κλειδὸν νὰ

νὰ συγχωρήσῃ ὁ Φοῖβος Κᾶς ποτε ζήτησα δικήν γιὰ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου! Ἡ ἀπάντησι αὐτῆς ἔκανε πιστευτὴ τὴν συκοφαντίαν τοῦ Ὀρέστη. Κι' ὅταν ὁ Νεοπτόλεμος μὴν κέ μῆσα στὸν πατέρα καὶ ἐπῆγε νὰ προσεχηθῇ μὲ πρῶτα στὰ μαντεῖα τοῦ Φοῖβου, ὅπου καὶ γόταν τὰ σφάγια, δρέθηκε πρὸς σμένους στὴν παγίδα τοῦ τοῦ, καὶ στήσῃ ὁ γυῖος τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ διεκδικητῆς τῶν θεληγῶν τῆς ἐξάδελφός της, Πάνοπλοι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ καὶ ἀσπλός αὐτός. Ἐλαφρὰ πλὴν γαμῆνος στὴν πρώτη ἐπιθεσί, ὑπεχώρησεν ἕως ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἐγκαταλείπει τὰ ὅπλα του καὶ προμερὸς τῶρα μὲ τὴν παυσίαν τοῦ δροντοφάνησε: «Γιατί νὰ μὲ σκοτώσῃς πούρ;» ἐδῶ μὲ τὴν εὐλάβειαν: «Τὶ κακὸ σὰς ἔκαμα;»

Τὰ πλῆθη τοῦ τὸν τριγύρου, ὅταν, χωρὶς ν' ἀπαντήσουν, ἀρτίσανε νὰ ρίχνουνε κατ' ἐπ' αὐτὸν τὰ πέτρες. Κι' ἐνῷ τὸν κατέκλυε πυκνὸν χαλᾶζ, κινούσε τὰ ὅπλα, πρόβαλλε τὴν ἀσπίδα τοῦ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῆς τῶντας νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴς πέτρης, τὰ βέλη, τὰ δόρατα, τὰ μαχαίρια καὶ τὰ τοκευτοῖα, πηδούσε, λαχάνιαζε, κορυφώσασαν, γλυστοῦσε, συμμαχούσαν, ἕως ὅτου τὸν ἐπερικύκλωσαν. Καὶ τότε, μανὶς σμένους πρὸς τὴν πρῶτην κατ' ἐπ' αὐτὸν τὸν καὶ ἐπὶ μέσα στὸν νῆαν ἐξαγιάσανε καὶ γιγαντώθηκε ὁ πεθαμένος ἐξοῦς λωβρευτῆς τῶν ἡρώων τῆς Τροίας. Ὅμοιος στὴν μορφήν μὲ τὸν πατέρα του ὁ Νεοπτόλεμος ἐφάνηκεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁμοῖος τοῦ καὶ εἰς τὴν τρομερότητα τοῦ σπαθιοῦ. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ διεσκοπῆσαν σὺν κοπάδιαν τρομαγμένων πούλων, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς Μαχαίρεας ἐβήκεν ἀπὸ τὸ ἱερόν καὶ τὸν ἐκτίπησε δολοφονικᾶ. Ὁ Νεοπτόλεμος λυγίσεν καὶ ἐπέσεν. Οἱ ἄλλοι ξαναγυρίζοντας ἀρχίσαν νὰ τὸν κτυποῦν καὶ πεθαίνουν ἀκόμα, ἀπὸ φόβου καὶ μίσους. Κι' ἐπειτα πῆραν τὸ ἀψυχὸ κορμὶ τῆς, τὸ τόσο ὁμορφὸ πρὶν, καὶ τὸς παραλαβόμενον τῶρα ἀπὸ τὰ μανιασμένα κτυπήματα καὶ τὸ πέτασαν ἐξω ἀπὸ τὸν νῆαν, δολοφονώντας καὶ τὴν ψυχὴν του, ὅπως εἶχανε δολοφονήσει καὶ τὴν ὑπόληψίν του.

Ἡ φιλοτιμία τῆς Ἑμιονῆς εἶχε ἱκανοποιηθῇ. Καὶ ὁ Ὀρέστης, ἀγκλαιλόντας τὴν με τὰ ματωμένα τὸν χεῖρα, ἱκετεύε τὴν ἀγάπην τῆς, πού ἦταν ὅσοσο δαίμονος στὸν πατέρα τῆς ἐκείνου νῆαν πού ἡ ἴδια ἐσπάρσε.

Ἡ σκία πού ἐκινεῖτο μέσα στὸ πρῶτον μισοσκόταδο, ἐφάσσε κοντὰ στὸν τάφον τοῦ Νεοπτόλεμου, πού εἶχε στήθῃ στοὺς Δελφοὺς, ἐλὶς αἰώνιαν ντροπὴν τοῦ καὶ ἐκεῖ στήθῃ κεν ἐκπλήκθη. Ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά κοντοκύγωνε μίαν ἀνῆλ, καὶ ἡ Δηιδάμεια τὴν ἀνέγνωρισε: Ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸ φλογερό κορίτσι πού τὴν ἀπρόμαζε μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς, ὅταν ἐξοῦσε μαζί της ὁ Ἀχιλλεῦς, ἡ ὁποῖα ἐρχότανε νὰ προσεχηθῇ στὸν τάφον ἐκείνου πού τὴν εἶχε κάνει δικὸν τῆς, ἐπειδὴ ἐξοίαζε τὸν πατέρα του.

Ἡ Δηιδάμεια ἐκατάλαβε. Καὶ μὲ πρῶτα στὸν διπλὸ τῶνον, τὸν παῖδι καὶ τοῦ πατέρα τῆς, τὰ γόνιμα τῆς ἐλπίσαν, ἀπὸ ἐλπίαν! Ὅταν ἐπῆγε χῆμω ἐνοίωσε νὰ τὴν πῆσαν. Ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς ἀλλὰ τὰ κλείσε πάλιν κλειδὸν νὰ

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΤΑΝ

δὲν ἐργάζονται

ΤΑ ΤΡΑΜ

ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

(Ὁ Νίκος καὶ ἡ Στάσα εἶνε δὺς ὑπάρξεις ἐντέλως ἀγνώστες μεταξὺ τους. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα—ὥρα 2-30 μ.μ.—βαδίζουν καὶ οἱ δύο στὸ δρόμὸν πεζοδρόμιον τῆς οδοῦ Πατησίων. Σὲ μίαν στιγμὴν, ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Στάσας γυνοῦσται ἡ Στάσα. Ὁ Νίκος προφαίνεται, τὴν σηκώνει, τὴν ἐξοικονομῇ, καὶ τὴν δίνει.)

ΣΤΑΣΑ.—Ὁ! Σὰς εὐχὰς ριστῶ πολύ, κύριε.

ΝΙΚΟΣ.—Σὰς παρακαλᾷ, δεσποινίς. Μπορὶ νὰ σὲ πιστεῦσῃς μάλιστα καὶ κατὰ σχετικὸν μὲ τὴν τῶντα σὰς.

ΣΤΑΣΑ.—Κατὰ σχετικὸν μὲ τὴν τῶντα μου; Τί;

ΝΙΚΟΣ.—Ὅτι εἶνε δέκα μέρες τῶρα πού περίμενα νὰ σὰς πᾶσῃ.

ΣΤΑΣΑ.—Γιὰ ποῖον λόγον;

ΝΙΚΟΣ.—Γιὰ νὰ δρῶ εὐκαιρία νὰ σὰς πλησιάσω καὶ νὰ σὰς μιλήσω.

ΣΤΑΣΑ.—Γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃς μῆπως τὸν βρωτῆσας;

ΝΙΚΟΣ.—Ὁ! Ὁχι!...

Ἀπλῶς γιὰ νὰ δώσω συντροφίαν στὴ μοναξιά τῆς καθημερινῆς μου πεζοπορίας. Τραβᾷ με κάθε μέρα μαζί τὸν ἴδιον δρόμο. Ἐκκινῶμε ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια κατὰ τὴς δύο καὶ τέταρτο.

ΣΤΑΣΑ.—Ναί, αὐτὴν ὥρα τελειῶν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

ΝΙΚΟΣ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐκκινῶ, λοιπὸν, τὴν ἴδια ὥρα καὶ φτάνω μαζί σου τὸν Λυσιστρεῖον, ὅπου χωρίζουν οἱ δρόμοι μας. Ἐστὶς κόβετε δεξιά, ἐγὼ στρίβω ἀριστερά. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι στενοχωρεῖσαι πολὺ νὰ περπατᾷς μίαν ὁλόκληρη ὥρα μόνος, ἀπὸ τότε πού ἐσταμάτησαν τὰ τραμ.

Ἄν εἶχα μίαν συντροφίαν, αὐτὴ ἡ ὥρα θὰ περνοῦσε εὐχάριστα. Κάνω καὶ γιὰ σὰς τὴν ἴδια σκέψιν...

ΣΤΑΣΑ.—Καὶ δὲν πέφτετε ἐξω, Γιατὶ καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι μίαν καλὴ συντροφίαν κάνει πολὺ λιγώτερον κουραστικὴ τὴν ἀναγκαστικὴν καὶ ἀτελείωτην τὴν ὁμορφίαν. Ἀλλὰ, ὡς πᾶς δὲν δρῶκα συντροφίαν.

ΝΙΚΟΣ.—Ὅχι! ἐγὼ. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, σὰς προτείνω νὰ πῆ λεί. Ἦσανε μίαν ὅλην, πὺ νῆαν καὶ αὐτὴ, ἡ Ἀνδρομάχη, καὶ ἡ σκλάβαν τῆς. Καὶ οἱ τρεῖς ἐκείνες, κορυφώσασαν, ἀνέκαμινε ἀπὸ τὸν μαχαίρι τοῦ ἐρωτός, ἐνδοχῶς νὰ σὲ μίαν σιωπηλὴν ἱκεσίαν πρὸς τὸν πεθαμένον ἄνδρα. Πούχε γιὰ τὴς δύο πρὸς διπλὴν ὑπόστασιν, καὶ ἦσαν γιὰ τὴν ἄλληλ, τὴν Ἀνδρομάχην, ἡ ἀνακούφιση.

Ἀλλὰ δὺς μόνον ἐσκαθῆσαν ἀπὸ τὴν σπουδὴν αὐτὴν τὸν δακρύων. Γιατὶ ἡ Δηιδάμεια εἶχε μείνει ἐκεῖ, με μίαν θαλασσινὴν πλῆγην στὴν καρδιά, τὴν ὁποῖαν ἐσπάρσε γιὰ τὴν τελευταία φορὰ τὸ μαχαίρι τῆς.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν κάνω με μαζί. Θὰ ξεκινῶ με παρὰ ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια καὶ στὸ δρόμο θὰ συζητοῦμε γιὰ χίλια δυο ἐνδιαφέροντα θέματα τῆς ζωῆς... Συμφωνοῖ.

ΣΤΑΣΑ.—Συμφωνοῖ.

ΝΙΚΟΣ.—Ἄς ἀρχίσουμε, λοιπὸν, ἀπὸ σήμερα. Ἐχουμε ἀκόμη ἑνα τέταρτο τῆς ὥρας δρόμο...

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ

ΣΤΑΣΑ.—Αὐτὴ ἡ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας με τὰ τραμ, εἶνε ἀφορμὴ γιὰ χίλιες δυο ἀνωμαλίες. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πᾶ σ' ἑνα γνωστὸ τοῦ σπιτί, νὰ ἰδῇ ἑναν φίλον τοῦ, ἑναν συγγενὴ τοῦ... Τὸν ὁ δοντοῖστρο τοῦ ἐπὶ τέλους.

ΝΙΚΟΣ.—Αὐτὲς οἱ ἀνωμαλίες, ὅμως, δὲν εἶνε τίποτα μὲ πρῶτα σὲ μίαν ἄλλη ἀνωμαλία, πολὺ σοβαρώτερη, κατὰ τὴν γνώμην μου: Κι' ἐννοῶ τὴν ἀνωμαλίαν πού ἔφερε στὸν ἑρῶτα...

ΣΤΑΣΑ.—Στὸν ἑρῶτα; ΝΙΚΟΣ.—Ναί... Φαντασθεῖτε ὅτι ἐγὼ δεκαπέντε μέρες νὰ ἰδῶ τὴν φίλην μου. Κοντεύουμε νὰ ξεχαστοῦμε πρὸς τὴν Στάσα. Καὶ πῶς αὐτοῖς; ΝΙΚΟΣ.—Μὰ εἶνε πολὺ συσκότῳ, ἔγω κάθομαι σχεδὸν στὴν Πατησίων καὶ ἐργάζομαι στὴν Ὁμόνοια. Ἐκείνη κάθεται στὴν Παγκράτι καὶ ἀργάετα στὸ Σύνταγμα. Ὅταν ἐδούλευαν τὰ τραμ, ἐπαίρνε ἐκείνη τὸ πέντε καὶ ἐγὼ τὸ τρία, συναντιώμαστε κάπου, πγαίναμε σ' ἑνα μπαρ, σ' ἑνα σινεμά, ἡ κάπου ἀλλοῦ, ἔδλεπτομαστε, τέλος πάντων, σχεδὸν κάθε μέρα.

ΣΤΑΣΑ.—Καὶ τῶρα δὲν δλεπτομαστε; ΝΙΚΟΣ.—Πῶς νὰ ἰδωθῶμε; Για νὰ κατέβῃ ἐκείνη ἀπὸ τὸ Παγκράτι, εἶνε ὁλόκληρη ἡ ὁμορφία. Καὶ νὰ θελῇ, δὲν θάβῃ τὴν δύναμιν ἡ καὶ μὲν τὴν καὶ κατὰ δεύτερον φορὰ τὴν κάδο μετ' ἐπιστροφῆς, ἐπειτα ἀπὸ τὴν μία πού φεύγει ἀπὸ τὸν δούλιαν τῆς. Ἐπειτα, καὶ ἂν πᾶρῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ κατέβῃ, ἐγὼ τὴν στοιχειώδῃ ὑποχρεῖται νὰ τὴν συνοδεύσω τὸ δρόμὸν ὡς τὸ σπιτί τῆς. Καταλαβαίνετε, λοιπὸν, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πγαῖνω βραδυνάκια στὸ Παγκράτι καὶ νὰ γυρίζω κατὰ πῶτα Πατησίων με τὰ πόδια... Ὅα πρὶν νὰ ἐγὼ φέρω τοῦλάχιστον τρεῖς μπιφτεκία προηγούμενα...

ΣΤΑΣΑ.—Καὶ νὰ σὰς περιμένουν καὶ ἄλλα πρὶν τὴν ἐπιστροφῇ. Ἀλλὰ πῶς κάνετε χωρὶς νὰ τὴν δλεπέτε; ΝΙΚΟΣ.—Αἱ, κάνωμε... καὶ ἐστὶ, λοιπὸν, νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ κατὰ... Ἀρχισα νὰ πιστεύω πῶς δὲν τὴν ἀγαπᾷ καὶ τόσο.

ΣΤΑΣΑ.—Πῶς τὸ καταλάβετε; ΝΙΚΟΣ.—Μὰ... νὰ σὰς πᾶ... εἶνε δέκα πέντε μέρες πού ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ καὶ τῶρα τὴν σκεπτομαι σὺν ξένῃ. Σὰν μίαν ἀπὸ τὴς παλιῆς μου ἱστορίας, πού ἀνέκουν πρὸς τὸν περὶ τῆς.

ΣΤΑΣΑ.—Τί περιέργου πού εἶσαστε ἐστὶς οἱ ἀνδρες... ΝΙΚΟΣ.—Μὰ... μοῦ φαίνεται πῶς καὶ ἐκείνη δὲν θὰ σκέπτεται διαφορετικᾶ.

ΣΤΑΣΑ.—Πῶς τὸ ξέρετε; ΝΙΚΟΣ.—Μὰ, τὶς πρώτες μέρες μ' ἐπαίρνε στὸν τηλεφώνον. Ἐπειτα σταμάτησε. Εἶνε τῶρα ἑξὶ μέρες πού δὲν ἀκούω σὰ σὸ ἀκουστικὸ τῆς φωνῆς τῆς... Μὰ... γιατί χαίνομαι;

λάτε.
ΣΤΑΣΑ.— Γιατί θα σάς ε-
ξομολογήσω κι' εγώ κατί.
Στην ιοία περιπτώσει βρίσκο-
μαι κι' εγώ. Έγώ καθόμαι στὰ
Πατήσια. Ο φίλος μου στο Παι-
κράτι — τί συμπτώσεις, έ, —
κι' έχωμε δώδεκα μερες να συ-
ναντηθούμε. Και ανέκαλψα
τόρα στί δεν ήταν και τόσο
απαραίτητος στή ζωή μου. Φοί-
νεταί στί είνε σωστή ή παρω-
μία που λέει «ματάκια που δεν
δλέπονται, γρήγορα λησμονή-
ούνται». Άλλά, νομίζω πως
εφτάσαμε. Έσεις θα στρίψετε
αριστερά...
ΝΙΚΟΣ.— Κι' έσεις δεξιά.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΜΕΡΑ

ΝΙΚΟΣ.— Λοιπόν, σήμε-
ρα θα σάς εξομολογήθω κατί
άκόμα. Συνήθισα τόσο πολύ
τή συντροφιά σας, ώστε να ε-
ύχωμαι να μην ξαναρχίσουν τα
τράμ.

ΣΤΑΣΑ.— Γιατί; Μιπώς
για να μην ξανα συναντηθώ
μέ τη φίλη σας;

ΝΙΚΟΣ.— Αυτό δεν θα γί-
νη όπωσδήποτε.

ΣΤΑΣΑ.— Τότε;
ΝΙΚΟΣ.— Μάλλον για να
μη χάσω τη δική σας συντρο-
φιά. Γιατί κι' έσεις, όπως μου
είχατε πη...

ΣΤΑΣΑ.— Μπάρ! Ούτε για
μένα υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.
Ο έρωας λένε πολλοί ότι δεν
είναι παρά μία συνήθεια. Έγώ
προσθέτω ότι και τό να πάω
και να αγαπά έναν άνδρα —
πο, κι' αυτό ζήτημα συνήθειας
είναι. Φαίνεται να μην τον βλέ-
πω...

ΝΙΚΟΣ.— Και να βλέπω
πως κάποιον άλλον;

ΣΤΑΣΑ.— Ίσως... Άλ-
λά νομίζω πως εφτάσαμε. Έ-
γώ θα στρίψω δεξιά, κι' σεις...

ΝΙΚΟΣ.— Κι' εγώ τό-
σο.

ΣΤΑΣΑ.— Για ποιόν λό-
γο;

ΝΙΚΟΣ.— Μά για να σάς
συννοήσω...

ΣΤΑΣΑ.— Σας ευχαριστεί
να με συννοήσετε;

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΡΑ

(Έξω από τό σπίτι της Στά-
σας)

ΣΤΑΣΑ.— Έφτάσαμε κι'
όλας!

ΝΙΚΟΣ.— Τόσο γρήγορα!

ΣΤΑΣΑ.— Και είνε τόσο
γλυκεία ή βραδιά.

ΝΙΚΟΣ.— Τότε, δεν κάνω
με έναν περίπατο γύρω σ' αυ-
τό τα στενά;

ΣΤΑΣΑ.— Ναί. Έχω τόση
δωξιά για περίπατο!...

(Μετά μιάν ολόκληρη ώρα.
Στέκοιται πάλι έξω από τό
σπίτι της Στάσας. Έκείνη
έχει στήσει την πλάτη της
στον κορμό ενός δένδρου.
Μένουν για λίγο χωρίς να
μιλούν.)

ΝΙΚΟΣ.— (Λύοντας τη σιωπή)
— Λοιπόν, έχω να σας εξομολο-
γηθώ ακόμα κατί.

ΣΤΑΣΑ.— Τί;

ΝΙΚΟΣ.— Αυτό!...

(Την άρπάζει στην άγκαλιά
του και την φιλεί)

ΣΤΑΣΑ.— Και ή παλιά
σας φίλη;

ΝΙΚΟΣ.— Είνε σαν να
μην υπάσχη.

ΣΤΑΣΑ.— Τό ίδιο κι' ό
10

κός μου... Άλλά, αν μάς ζη-
τήσουν τό λόγο;

ΝΙΚΟΣ.— Οά τους πούμε:
Τά πααόπανά σας στην έται-
κήν τροχοδρόμω.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΘΩΕΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Ο πατέρας είχε ανάψει από τό
θυμό του

— Δεν θα σοφ επιτρέπω
ποτέ να κάμης αυτή την άνοησία!

— Μα την άγαπώ, πατέρα, εί-
πε με σταθερότητα ο γιός.

— Κουραφέζα! —
— Δεν πρχει να μιλάτε έ-
τσι.

— Όποτε θα μου δώσης τώρα
και μαθήματα συμπεριφοράς;

— Όχι, πατέρα. Άλλά πρέπει
να με καταλάβετε. Αυτή την νέα
την άγαπώ και θα την κάμω γυ-
ναίκα μου.

— Αν τό κάμης αυτό, δεν θέ-
λω να σε ξέρω για παιδί μου!

— Πολύ καλά! Δεν έχωμε να
πούμε άλλο τίποτε οι δύο μας.
Χαίρετε.

— Άνοιξε την πόρτα και έσυγε.
Ο πατέρας δεν έβέβαινε σοδα-
ρή την άπόφασι του γιού του.

— Πού θα πάη; έσκέφθη. Θα
ξαναγυρίση

Και όμως ο Δώρος — αυτό ή
ταν τό όνομα του νέου — την
ίδια κείνη μέρα έγκατέλειπε τό
πατρικό του σπίτι. Έπήγε στην
άγαπημένη του και της είπε:

— Τασία, ο πατέρας μου δεν
έγκρίνει τό γάμο μας. Δεν έχω
κανένα εισόδημα, μολασούτα σου
λέγω: Θέλεις να γίνης γυναίκα
μου;

— Όχι, Δώρο, απήντησε ή
νέα.

— Όποτε λοιπόν δεν με άγα-
πής όσο ένομίζα!

— Σε άγαπώ περισσότερο από
δύο νομίζεις.

— Τότε λοιπόν γιατί δεν βέ-
χεσαι να παντρευτούμε; Φοβάσαι
τη φτώχεια;

— Έγώ όχι. Φοβάμαι όμως ότι
θα την φοβήθης εσύ.

— Άσπλη-
μένε μου! Έσύ είσαι ένα κολλημα-
θήμενο πλουσιόπαιδο και δεν θα
μπορέσης να άνδάρης στις στε-
ρήσεις. Εμένα δεν με νοιάζει,
γιατί γεννήθηκα και έζησα μέσα
στη φτώχεια. Άλλά εσύ, όταν φ-
χίσουν, οι δυσκολίες και τα ά-
σασα, θα μετανιώσης που με παν-
τρεύθηκες.

— Δικαιολογείσαι! Αν είχα
χρήματα δικά μου ή αν δεν έ-
φευγα από τό πατρικό μου σπίτι
θα έδεχόσουν να με παντρευή;

— Αυτά τά λόγια πληγωσαν τη
νέα. Έμεινε για λίγο θλιμμένη
και σκεπτική και ύστερα είπε:

— Για να σοφ άποδείξω ότι
δεν ενδιαφέρομαι για τόν έαυτό
μου, αλλά για σένα, θα σε άκο

λουθήσω αλλά δεν θέλω να με
παντρευήσης. Θα γίνω δική σου,
πραγματική γυναίκα σου, χωρίς
να σε δεσμεύσω με την άλυσίδα
του γάμου. Άμα δής ότι δεν
μπορείς να τα βγάλης πέρα και
ότι δεν άντέχεις στη φτώχεια θα
έλκhs την εύχέρεια να με άφήσης
και να ξαναγυρίσης στο σπίτι
σου.

— Έτσι και έγινε. Την άλλη μέ-
ρα ή Τασία και ο Δώρος πήγαν
μαζί σ' ένα ξενοδοχείο. Και ύστε-
ρα από τρεις μέρες, ένοίκιασαν
ένα μικρό δωμάτιο, όπου έγ-
κατέστησαν ένα πολύ φτωχικό νο-
κοκυρώ.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Ο πρώτες μέρες έπέρασαν εύ-
τυχισμένα. Ο Δώρος παρα-
ληρούσε από χαρά, μά ή Τα-
σία φαίνονταν σκεπτική και ώρες
ώρες μελαγχολική.

— Σαν στενοχωρημένη σε βλέ-
πω, Τασία, της είπε μία μέρα
ο Δώρος. Μήπως μετανιώσεις που
με άκολουθήσεις;

— Όχι, άγαπημένε μου! ά
πήντησε ή κοπέλλα και τόν άγ-
κάλασε τρυφερά.

Προσπάθων να δείξη χαρά
και χαμογέλασε, μά ή ψυχή της
έκλεισε από την προσίθησι των
κακών ημερών που έπλησίασαν.
Πράγματι! Υστερα από λίγο τά
χρήματα πούειχαν τελειώσαν. Και
ή δοκιμασία της φτώχειας άρ-
χιζε.

Ο Δώρος έγυριζε όλη μέρα
για να έναρμόνιση χρήματα. Πού
και πού εύρισκε από φίλους του
κανένα μικροδάνειο, που ήταν ό
μιας ανίσχυρο να διορθώση την
κατάστασι. Και λιανώς τά πρά-
γματα έχειροτέρωναν.

Η Τασία άγωνιούσε. Ίδιως ό
πέφροε διότι έβλεπε τόν Δώρο
πολύ στενοχωρημένο και πάντα νευ-
ρικό. Έβόμωμε με τό παρομυρό
και όλα τού έφταιγαν. Προσπα-
θουσε να έρη μία όποιαδήποτε δου-
λειά, μά δεν τό κατάφέρθηκε.

— Δώρο, τού είπε μία μέρα ή
Τασία: Νομίζω πως θα είνε καλύ-
τερα να γυρίσης στο σπίτι σου.

Ο νέος έδωσε τις φωνές.

— Όποτε έτσι λοιπόν; Μά δώ
χνείς; Ραρέθηκες να ζήσ μαζί
μου, έπειδή είμαι φτωχός;

— Όχι, Δώρο, δεν είνε αυτό,
άλλά δεν μπορώ να σε ελέπω
να ύποφέρης τόσο πολύ από την
φτώχεια.

— Αντί ν' άπαντήση, έπήρε τό κα-
πέλλο του και έφυγε βίσιτικός.

Η Τασία φοβήθηκε μήπως κάνη
καμμία τρέλλα. Μά τό έβρύν τόν
είδε να έπιστρέφη αίσιοδός και
άρκετά χαρούμενος.

— Εύρηκα χρήματα, της είπε.
Και έβγαλε ένα σεαστό πουν
από την τσέπη του.

— Πού τά έβρήκες; ρώτησε ή
νέα.

— Μοφ τά έδάνεισε ένας φί-
λος μου.

— Άπείτησαν και οι δύο τους κά-
ποιο θάρρος και άρχισαν να άτε-
νίζουν με περισσότερες έλπίδες τη
ζωή.

— Θα έρω και μία δουλειά
πριν σωθών αυτή τά χρήματα.
Είπε ο νέος και θά ίδης, Τασία:

— Όλα θα πάνε καλά.

— Θα προσπαθήσω να έρω και
έγώ μια δουλειά, είπε ή κοπέλλα.

— Όχι, αυτό δεν θα τό έδε-
χόμουν ποτέ. Είμαι Ικανός να τά
έγάλω μόνοι μου πέρα. Θα ίδης!

Νά, πάρε μερικά χρήματα να
πής να φωνήσης ένα φορεμα.

Η Τασία έπήρε τά χρήματα,
μά δεν έπήγε να φωνήση τό φορε-
μα. Η φτώχεια την είχε διαά-
ξει ότι έπρεπε να κάμη αύστη-
ρές οικονομίες. Μά όταν έπέρα-
σαν μερικές ημέρες ο Δώρος την
ρώτησε:

— Τό πήρες τό φορεμα;

— Όχι.

— Γιατί;

— Έφολαξα τά χρήματα, μή-
πως άργότερα μάς χρειάζηται.

— Όχι, να μη τά φυλάξης.
Νά πής να πάρης τό φορεμα, άλ-
λως θα με στενοχωρήσης.

— Καλά θα πάω.

Την άλλη μέρα έπήγε στο έμ-
πορικό και άρχισε να ψάχνη έ-
να φορεματάκι τού γούστου της.

Έγυρισε πολλά καταστήματα. Κα-
θώς περιπλανιόταν στην όδον
Έρμου και κυττούσε τις θιρίτσες,
την έπήρε από κοντά ένας μεσο-
κόπος κύριος Φαινός, πολύ πλού-
σιος.

— Είσθε πολύ χαριτωμένη!

της ψιθύρισε.

Η Τασία άλλαξε πεζοδρόμιο.
Έμπήκε σ' ένα μαγαζί, έβγλη-
κε, προχώρησε και σταμάηε μπρο-
στά σε μία έστρινα γυναικικών.

— Αυτή ή ρεμόν θα σοε έπή-
γαίνει περιφημα και θα ήμουν εύ-
τυχής αν ήθελατε να σας την
προσφέρω, άκουσε κάποιον να της
λέγη.

Ήταν πάλι ο μεσοκόπος κύριος
που έξακολουθούσε να την παρα-
κολουθού.

— Αφήστε με, κύριε, τού είπε
νευριασμένη.

— Όπως θέλετε, δεσποινίς. ά
πήντησε ο κύριος. Άύριο όμως
στή πένη θα σοε περιμένο στο
άπέναντι ζαχαροπλαστείο. Έλάτε
και δεν θα μετανιώσετε. Θα με
δρήτε πολύ διακριτικόν και πολύ
πρόθυμον να κάμω τό πών για
σας.

— Δεν πής τό διάβολο! έσκέ-
φθηκε ή Τασία και συνέχισε τό
δρόμο της.

Έξακολουθούσε τις έρευνές της
στά έμπορικά και τέλος εύρηκε
ένα φορεματάκι, όπως τό ήθελε.
Και χαρούμενη έγύρισε στο σπί-
τι.

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΑΘΡΟΥ

Οι έμπηκες στο μοναδικό
των λιαμπιάκι, είδε τόν
Δώρο καθισμένο στο ραπέ-
ζι, να κρατά τό κεφάλι του μέσα
στο δυό του χέρια. Τόν έπλησία-
σε άνησυχή:

— Τί έχεις; τόν ρώτησε.

— Καταστροφή! της απήντη-
σε. Έκαμα ένα έγκλημα μία
βλακεία.

— Τί έκαμες; Λέγε μου.

— Καταστοργάφησα ένα γραμ-
μάτιο με την ύπογραφη τού πα-
τέρα μου. Ηλίθια ότι θα μπορού-
σα να τό έξοφλήσω έγκαιρως.

Κάποιος μου είχε ύποσχεθί, ότι
θα με δανείση. Μά δεν με δάνει-
σε. Και τώρα είμαι εκτεθειμένος.
Θά άποδείξη ή πλαστογραφία
τού γραμματίου.

— Και τί θα σμείης;

— Θα πάω φυλακή. Θεέ μου,
τί έκαμα!

Τόν έκαμψαν τά κλάματα. Ή
Ιδέα της φυλακής τόν έτρόμαξε.

— Προτιμώ ν' αυτοκτονήσω!

έπρόσθεσε.

Η Τασία έφριξε.

— Όχι, τού είπε. Μην κά-
νεις τέτοια βλακεία. Θα έρωμ
ένα τρόπο να έξοφλήσουμε αυτό τό
χρέος. Πόσα λεφτά είνε;

— Είκοσι χιλιάδες. Πού θα

τά έρωμε τόσα λεφτά;

— Ηούχαος. Θα έρωμε έναν
τρόπο.

Η Τασία προσπαθούσε να τόν
παρηγορήση, χωρίς να έλεη καμ-
μία διεξέδο.

Ο Δώρος έκανε σαν τρελλός.
Άφού έκουράσθηκε να κάνη βόλ-
τες άπελπίσιες μέσα στο δωμά-
τιο, έπεσε να κοιμηθί. Όλη τη
νύχτα είχε έφιάλτες. Η Τασία
τόν παρακολουθούσε με άγωνία,
γιατί ή ίδια δεν μπορούσε να
κλείση μάτι. Έσκεπτόταν πως
μπορούσε να έξοφλήσων αυτή
τά χρήματα, αλλά δεν εύρισκε κα-
νένα τρόπο.

Ξαφνικά έπέρασε από τό μυα-
λό της ο μεσοκόπος κύριος που
την παρακολουθούσε τό άπόγευμα
και σκέφθηκε τις ύποσχέσεις του:

«Αυτή ή ρεμόν θα σοε έπήγα-
νε περιφημα και θα ήμουν εύτυχής
αν ήθελατε να σας την προσφέ-
ρω». Φαινός, τού είδε πλουσιος.

«Επειτα άποφάσισα να ραντεβού
πό τη έδωσα: «Αύριο στίς πένη
τό άπέναντι ζαχαροπλαστείο». Μία
άποφασίς έσφηνώθηκε στο κε-
φάλι της — άποφασίς άπελπισμέ-
νη και άπαισία.

Την άλλη μέρα ο Δώρος έξύ-
πνησε πολύ άπελπισμένος.

— Άκούσε με, τού είπε ή Τα-
σία. Τό πείραμα της σμειδωσέας
μας άπέτυχε. Πρέπει να γυρίσης
στο σπίτι σου.

— Τώρα είνε άργά, Τασία. Μά
περιμένο ή φυλακή.

— Όχι. Αν μου ύποσχεθής
ότι θα γυρίσης στο σπίτι σου δεν
θα πής φυλακή. Θα έρω έγώ
πρόσω να έξοφλήσης τό πλαστό
γραμμάτιο.

— Και σ' τί θα γίνης. Τα-
σία;

— Μη σε μάκλει μία μένα. Έ-
γώ είμαι συνθησμένη στην δυ-
στυχία.

— Έδάγκωσε τά χείλη της για
να μην κλάψη. Και έβγήκε δια-
στική.

— Τό έβρύν να είσαι εδώ, τού
έφώναζε από την πόρτα.

Έπήγε σε μία φίλη της και
έφαγε τό μεσημέρι. Και όταν έ-
πλησίαζε πένη ή ώρα, έξείκρινε
για τό ζαχαροπλαστείο όπου
της είχε δώσει ραντεβού ο μεσο-
κόπος κύριος. Χίλιες σκέψεις περ-
νούσαν από τό μυαλό της. Και ή
ψυχή της έβραζε. Κάτωρη και ά-
πελπισμένη έμπήκε στο ζαχαροπλα-
στείο. Έκείνος την ύπεδέχθη με
πολλή έγύνησια.

Τό ζαχαροπλαστείο ήταν σχε-
δόν άδειανό και καθήσαν παράμε-
ρα σ' ένα τραπέζι.

— Λοιπόν, νάμια! Ήρθαί...
είπε ή Τασία.

— Εύχαριστώ! απήντησε ο
κύριος. Μά κάματε πολύ εύτυχμέ-
νον.

— Έγώ όμως δεν είμαι καθό-
λου εύτυχισμένη.

Ο κύριος έσφινιάστηκε.

— Είσθε πολύ ελκρινής, της εί-
πε.

— Μήπως θα ήθελατε να σας
πώ ψέματα;

— Όχι, αλλά θα ήθελα να
μου πής γιατί ήρθατε;

— Άπό ανάγκη. Είμαι φτωχή
και σεις είσθε πλούσιος. Λοιπόν
προσφέρω να με άγοράσετε, γι-
ατί έχω ανάγκη από τά λεφτά
σας.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Η ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΙΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Εκαμ έρο μπορούσε τρυφερά
τη φωνή του και της είπε:

— Δεσποινίς, θέλω ότι
κατε πολύ άπότρω, άλλά αυτό ά-
κρίδως είνε που μ' έκαμε να σας
έκτιμώ. Όταν γβές, σας έβω
σε ραντεβού σας είπα, ότι και
είμαι διακριτικός μαζί σας.

— Αφ' αφορμής τής άποφασίς
αυτής, έπρεπε να σας πώ, ότι
είμαι πολύ ευτυχής, που εί-
σθε τόσο καλός.

— Είπατε πολύ ελκρινής, της εί-
πε.

— Μήπως θα ήθελατε να σας
πώ ψέματα;

— Όχι, αλλά θα ήθελα να
μου πής γιατί ήρθατε;

— Άπό ανάγκη. Είμαι φτωχή
και σεις είσθε πλούσιος. Λοιπόν
προσφέρω να με άγοράσετε, γι-
ατί έχω ανάγκη από τά λεφτά
σας.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

Τού έκαμε έγύπωση ο ελκί-
κρινής και γενναίος χαρακτήρας
της. Έμνιαζε σαν μία ηρωίδα,
που έβουσίαζε τόν έαυτό της στο
δωμά τό πούλημένο έρωτα.

Τά χείλη της έρεμαν. Τά μά-
τια της πέτοσαν φλόγες. Ή
ταν έσβαλλη. Ο κύριος την έκύττα-
ζε αστακόμενος. Ποτέ δεν είχε συ-
ναντησί τέτοια παράξενη γυναι-
κα.

σας βοηθώ;

Η Τασία δεν περιμένα τέτοια
καλωσύνη. Τά προστάτευτικά και
παρηγορα λόγια τού έδωσαν ά-
φορηή στη νευρικήότητά της να ξε-
σπάση σε λυγμούς.

— Έλάτε, ήουχάστε της είπε
ο μεσοκόπος κύριος και διηγήθη-
τε μου τί σας συμβαίνει;

—

“Αν έχετε ραντεβού με μια κυρία, πρέπει να φθάσετε μερικά λεπτά νωρίτερα από την ωρισμένη ώρα. Με καμιά δικαιολογία δεν πρέπει να την κάμει να περιμένει.
“Οφείλουμε επίσης να είμαστε ακριβέστατοι στα ραντεβού που μας ωρίζουν οι υπούργοι και οι δημόσιοι υπάλληλοι. Οι στιγμές τους είναι μετρημένες και δεν μπορούν να σπαταλούν το χρόνο τους.

Να μιλήσουμε για τα ραντεβού που έχουν ως σκοπό το φλέρτ ή τον έρωτα; Καλύτερα να τα αποφύγουμε, γιατί τα ραντεβού μεταξύ προσώπων διαφορετικού φύλου ή δίδονται υπό όρους που ξεφεύγουν τους αυστηρούς κανόνες της εθιμοτυπίας, ή ακόμη στην ιδιωτική ιστορία της καρδιάς, όπου δεν έχουν παρά να κάνουν δικούς τους κανόνες. “Οπωσδήποτε, είναι μερικά ραντεβού, εκείνα π.χ. που έχουν σοβαρούς σκοπούς, όπως την πρόταση γάμου... Είναι άναγκη, στην περίπτωση αυτή, να κάμουμε γνωστό σ’ έναν άνδρα, σ’ έναν υποψήφιο ότι η σεμνότερη εμφάνισή, η απλούστερη, είναι και η καταλληλότερη για να τον κάμει συμπαθή στο πρόσωπο από το οποίο περιμένει τη συγκατάθεση.

“Αν σ’ ένα ραντεβού αυτού του είδους είστε αποφασισμένοι να εξομολογηθείτε την επιθυμία σας, δεν πρέπει ποτέ να λησμόνησετε ότι το αίσθημα αυτό πρέπει να σας κάνει για τον ίδιο τον εαυτό σας αίσθητο κριτή, να σκεφθείτε ότι πρέπει να φανήτε ανώτερος, ευγενικός, ανδισιαλής, αφοσιωμένος, για να επιτύχετε να σταματήσει για μια στιγμή το βλέμμα μιας γυναίκας επάνω σας, ότι είναι η μεγαλύτερη χωρίς που σας κάνει να σας ακούσει.

“Ο έρωτας είναι το έρωμα της ψυχής που ανθίζει.
Μην προσπαθήτε ν’ αποσπάσετε μιαν άμολογα. Μια γυναίκα που σέβεται τον εαυτό της δεν την κάνει. Βολιδοσκοπίστε, συγκρίνετε και έπωφεληθείτε.

Μην επαναλαμβάνετε αδιακόπως σε μια γυναίκα ότι είναι ωραία, ότι είναι έξυπνη, χαριτωμένη. Οι γυναίκες το ξέρουν από το πολύ καλύτερα από σας και προτιμούν έναν άνδρα που τις μαθαίνει κάτι καινούργιο.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΣΑΣ

“Όλος ο κόσμος μπορεί να μιλά καλά ή κακά, να ελάχιστοι ξέρουν να συζητούν, ν’ αναπτύξουν μια ιδέα ή μια σκέψη.

Κι’ ακόμη σπανιότεροι είναι εκείνοι που κατέχουν την τέχνη να χειρίζονται καλά μια συζήτηση.

Για να είστε ευχαριστοί και να μη γίνεστε ανιστοί στους συνομλητάς σας, πρέπει κατ’ αρχήν να προσέχετε πολύ στην έκλογη του θέματός σας.

“Όταν εξαντλήσετε ένα θέμα, θα μεταπηδήσετε σε άλλο, με τέχνη, ώστε να μη μεσολάβηση χάσιμα.

Το λεξιλόγιό σας πρέπει να είναι αρκετά πλούσιο, ώστε να εκφράσετε τις σκέψεις σας κατά τρόπον ενδιαφέροντα.

Να μιμνήστε ευδιάκριτα.

Να μαρτυρείτε τί ακριβώς ενδιαφέρει τους ανθρώπους που σας περιτριγυρίζουν.

Να είστε σύντομοι.

Να μην επιμένετε σε λεπτομέρειες, όταν μιμνήστε για κάτι που ενδιαφέρει κυρίως εσάς και που προκαλεί πολύ λίγο το ενδιαφέρον των άλλων.

Να μην αρχίζετε μια σοβαρά ή άστοια ιστορία, αν δεν είστε βέβαιοι εκ των προτέρων ότι την κατέχετε απόλυτως.

Να παραχωρήτε τη θέση σας σ’ έναν άλλον, όταν καταλαβαίνετε ότι αυτός θα διηγηθή κάτι καλύτερα από σας.

Ν’ αποφεύγετε θέματα «λεπτά», που θα μπορούσαν να θίξουν εσώ και έναν από τους παριστάμενους.

Μην απαντάτε μ’ ένα έρω «ναι» ή «όχι» σε μια ερώτηση που σας αποτεινούν, μ’ ένα «ίσως» και άλλες παρόμοιες λέξεις που σταματούν μια συζήτηση.

Να το αντιλαμβάνεσθε άμέσως όταν έχετε μιλήσει πολύ και οι φίλοι σας αρχίζουν να κουράζονται.

Μη λησμονείτε ότι μέσα στους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, απαραίτητος κανών είναι να φροντίζετε να είστε ευχαριστοί.

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥΣ

Θα ήταν παράλογο ν’ απαιτήση κανείς απ’ όλα τα μέλη της κοινωνίας την ίδια γνώση των κανόνων της καλής συμπεριφοράς. Είναι εύλογο ότι η ευγένεια των τρόπων μπορεί να εφαρμόζεται καλύτερα στις τάξεις που είναι προνομιούχοι από την κοινωνική θέση, την περιουσία δηλαδή στους ανθρώπους των οποίων οι ήμερες περνούν, τρόπον τινά, με τη μελέτη της ευπρέπειας, παρά στους ανθρώπους της εργατικής τάξεως.

“Ένας εργάτης, είπε η Γεωργία Σάνδη, είναι ένας άνθρωπος όμοιος με οποιονδήποτε άλλον, ένας κύριος ίδιος μ’ έναν άλλον κύριο.

Μόνον ένας κακοανατεθραμμένος νεόπλουτος δίδει το δικαίωμα στον εαυτό του να κακομεταχειρισθή τους εργάτες του. “Ο πλούσιος έχει καθήκον να φέρεται ευγενικά απέναντι των εργατών του. Ποτέ δεν πρέπει να τους ταπεινώσει και να τους κουράσει με αδιάκοπες διαταγές, περιττές.

Καλλιτεχνία...

ΥΠΟ
ΑΣΗΜ.ΓΙΑΛΑΜΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΑΝΑΜΜΑ

Το σουρούπου σαν πέση
με πάθος καρτερώ
νάρθη να μάς φωτίσει
το φως το ιλαρό.

Το σουρούπου σαν πέση
γυρνά μέσ’ στα στενά
και νοιώθω στην ψυχή μου
τά πάντα σκοτεινά.

Μα φθάνει η ώρα ξέη
γιατ’ έρχεται το ρεύμα
και κάθε φώς ανάβει.

Συγχρόνως, καθώς πάω
στο δρόμο, αν καταλάβω
μια νέα δλο νάζια
τότε κι’ εγώ... α ν α β ω

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΕΥΧΕΣ

Τη γιορτή του είχε κάποιος
φιλαράκος μου στενός
και ήθελας μαζί του
να φερώ πολύ ευγενώς.

Είς το σπίτι του έπηγα,
ήπια δυο ποτά καλά
και του ευχήθηκα ενθέρως.
«Φίλε μου, χρόνια πολλά».

Είδα πως συνεκινήθη
λόγω της εύχης μου αυτής
και μου είπε: «Ξέρεις κάτι;
“Εγινε και φοιτητής
της “Ιατρικής και πάω
στά μαθήματα καλά».
—Φοιτητής, του λέω, είσαι;
Φίλε μου... χρόνια πολλά!

ΠΟΙΗΣΙΣ, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Κ.Α.Π.

Οι τόσοι καλλιτέχνες μας τι γίνονται, αλήθεια;
Να βρίσκονται στα σύννεφα, ως έχουνε συνήθεια,
ή τώρα έχουν και γι’ αυτούς τα ψέματα σωθή
και στην πραγματικότητα έχουν προσγειωθώ;
Χθές βράδυ, έναν γλύπτην μας συνήντησα και τούπα:
—Τοιμάζεις τώρα τίποτε καλόν για το κοινόν μας;
—Τοιμάζω, μου απήντησε, συχνά... φασόλια σουπα
γιατί με έχουν μάνειρα είς το συσσίτιό μας.
—Καλά! Δεν έχεις εμπνευσί, πόν ξαναερωτώ,
να φτιάξης ένα έργο σου σπουδαίο, δυνατό;
—Βεβαίως, μου απήντησεν. “Εχω από καιρό
εμπνευσί και μεράκι
να στήσω στα στομάχια μας έν άγαλμα λαμπρό
ένός τρανού μας ήρωος.
—Ποιού;
—Τού...Καραϊσκάκη.

Επίσης χθές συνήντησα και κάποιον μουσικόν,
να τρέχη διαστικόν,
Τη λίμα τουπίασα, μα αυτός έγγλιντρησε σαν χέλι
και μούπε, σαν να έπαιζε αρχαία τραγωδία:
—Πάω στόν συνεταιρισμόν, όπου διανέμουν μέλι
και είναι, ξέρεις, σήμερα η μόνη... μ ε λ ω δ ί α,
που μέσα στην ψυχή,
βαθεία μου, αντηχεί.

Εύρηκα κι’ έναν ποιήτην υπέροχον τώ όντι
και είδα ότι τουλάχιστε τώνα χρυσό του... όντι.
—Πώς τα περνάς; τόν έρωτώ πηγαίνοντας κοντά.
—Τού εαυτού μου διάλυσιν βαρύνω, μου απάντα.
—Τί έκαμες, τόν έρωτώ, τη θεία συλλογή σου,
που κάποτε μου διαβάσες είς το δωμάτιό μου;
Κι’ έκεινος μου απήντησε: «Φίλε μου, συλλογίσου!
Τήν έκαφα κι’ έξέστανα χθές το συσσίτιό μου».
—Πάντα αγαπάς τόν Παλαμά, πού λέγα, και πιστεύεις
πως είναι ο θεός στίχος του σαν χείρι του ατίου;
Κι’ έκεινος μου απήντησε: «Τί θέλεις; Τί γυρεύεις;
Τώρ αγαπώ τόν Σ ο λ ω μ ο ν και νάναι τού, κουτιού».
Κι’ έναν ζωγράφον είδα χθές απ’ τους πιο καλούς
που μέχρι τώρα πίνακες εξέθεσε πολλούς.
—Πώς τα περνάς, τόν έρωτώ, εσύ που στην ψυχή μου
μιάς με των πινέλων σου την τέχνη και σοφία;
—“Αστα, μου λέγει, έλυσσα κι’ έριξα στο φαγί μου
μια ζωγραφία μου, δηλαδή μια... έλατογραφία.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Η ΚΑΘΑΡΗ

Είδα χθές στο καλαντάρι
με χαρά μου ζωρή
ότι μετ’ όλιγον φθάνει
η Δευτέρα ή Καθαρή.

“Όπου νάοθη εκείνη ή μέρα
λίγο θ’ άμυμονώ
γιατί κατ’ αυτήν θα μάθω
ένα μυστικό τρανό.

“Ητοι, τώρα, που σπούνι
δεν μπορεί κανείς να βρή,
πως θα δυνηθή να μείνη
ή Δευτέρα...Κ α θ α ρ ή;

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

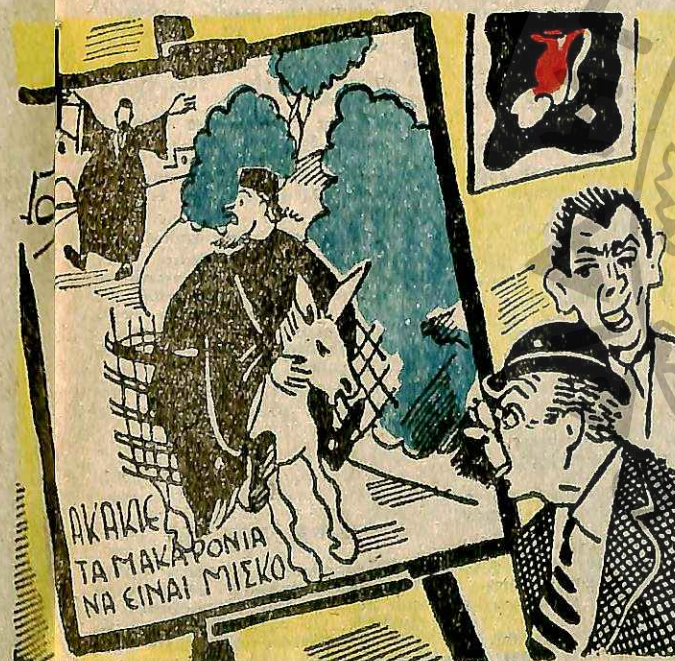
ΠΑΡΑΝΟΜΟΝ

Τώρα που οι γάτες έχουν
όργανισμόν στα κεραυνία
και γνωρίζουν της αγάπης
τα θεότρελλα παλγινία,
τώρα οι γατοκαπάδες
τις καυμένες τις άρπάζουν
δίχως να τους δη κανέναν
και μ’ αγριότητα τις σφάζουν
αν κι’ ο περι κυνηγίου
νόμος, ως γνωστόν, προβλέπει

στις σοφές του τις διατάξεις
πας το θήρσιμα δεν πρέπει
να σκοτώνεται αγρίως
και διά τρόπου αλογίστου
όταν φθάνουνε οι μέρες
της άναπαύσεως του.

Η ΤΕΧΝΗ...

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ

ΣΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

—Να και το άριστο έργο της εποχής μας, μπροστά στο
όποιο όλοι μένουν με... άνοιχτό πό στόμα!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δεν πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη στις γυναίκες...

... που κατακρίνουν τις άλλες.
... που δεν αγαπούν τα παιδιά.
... που δακρύζουν εύκολα.
... που μιλούν όλο περί άρετης.
... που δεν λένε ποτέ σε μια άλλη γυναίκα αν της πηγαίνει ή όχι το νέο της καπέλλο ή φόρεμα.
... που δείχνουν πολύ μεγάλο ένθουσιασμό για πολύ μικρά πράγματα.
... που λένε οι ίδιες για τον εαυτό τους πως είναι άγνες και τίμιες.
... που γελούν ειρωνικά όταν ακούνε να λένε δυομνη μιαν άλλη γυναίκα.
... που όρκίζονται πως δεν λένε ποτέ ψέματα.
... που μόλις γνωρίσουν έναν άνδρα φαίνονται έρωτευμένες μαζί του.
... που διαλαλούν τους έρωτάς των.
... που κατακρίνουν τις άλλες έπειδή θάφονται, ενώ θάφονται κι’ αυτές.
... που σιωπούν όταν έπαινούν μπροστά τους μια γνωστή τους γυναίκα.
... και τέλος στις γυναίκες που όταν κατηγορούν μπροστά τους μια γνωστή τους δεν άνοιγουν το στόμα τους ούτε για να την κατηγορήσουν ούτε για να την υπερασπιστούν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

ΜΠΑΛΖΑΚ: “Η γυναίκα παντρεύεται για να γνωρίσει τις διασκεδάσεις του κόσμου, ο άνδρας για να τις εγκαταλείψει.
ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: “Όταν ή γυναίκα δεν παντρεύεται, σημαίνει ότι δεν μπορεί να παντρευτεί.
Α. ΜΥΣΣΕ: “Ο γάμος ύπηρες πάντοτε ή τέφρα του έρωτος.
ΝΤΙΝΤΕΡΟ: Τήν επομένη που γάμου του, ο άνδρας εύρισκει ται γηρασμένος κατά έπττα χρόνια.
ΓΚΥΤΙΑΡ: Δεν όφειλε να έχη γεννηθή κανείς εύτυχισμέ νος όταν δυστυχίστη στόν γάμο του.

Α. ΚΑΡΡ: “Ο γάμος είναι μια πρόσθεσις μελλοντικών έλπίδων την όποιαν ακολουθεί άφαιρέσις έλευθερίας και πολλάπλα σιασμός παιδιών ο όποιος έπιφέρει την διάρσει της οικ. γεινίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: “Ό,τι και να διαλέξης, ή πόν γάμον ή την ά γαμία θα μετανόησης.

ΜΙΣΕΛΕ: “Αν θέλετε να καταστραφήτε παντρευθήτε μια πλουσία γυναίκα.

Θ. ΓΚΩΤΙΕ: “Ο γάμος είναι μια ασθένεια που δεν θεραπεύεται παρά με τόν θάνατο ενός εκ των δύο συζύγων.

ΔΕΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ... ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

ΣΟΦΙΑ ΑΡΝΟΥ: “Η φιλάρεσκη γυναίκα είναι σωστός άνεμος δεικής, που μένει σταθερός μόνο όμα σκουριάση.

Κα ΝΤΥΦΑΝ: Η γυναίκες έχουν πολλή φαντασία και αίσθη ματικότητα, γι’ αυτό δεν είναι και πολύ λογικές.

Κα ΝΤ’ ΑΛΑΜΠΕΡ: “Η γυναίκα στόν έρωτα βρίσκει χιλίους δυο τρόπους για να ξεγελά τόν άνδρα. Και το πιο άθωο κο ρισάκι επάνω στο πεδίο της αγάπης νικά τόν πιο τετραπέρασ τόν άνδρα.

Κα ΝΤΕ ΠΟΥΖΙΖΙΕ: Οι γυναίκες άφίζουν περισσότερο από τους άνδρας γιατί άποσιώνονται περισσότερο στην εύτυχία του παύσιον.

ΣΟΦΙΑ ΓΑΙ: Στις γυναίκες μια μόνο χρονολογία λογαριάζε ται και σ’ αυτήν θα έπρεπε να πεθαίνουν, ή ήμερα που θα παύσουν να αγαπιώνται.

Κα ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ: Οι γυναίκες έχουν μερικές στιγμές παραληρημάτος που τις άγνοεί έκεινος που αγαπά και που θα ήσαν το άραιότερο μυστικό της ζωής του εάν τις ήξερε.

ΝΤΕΛΛΑΥ: Οι περισσότερες γυναίκες παραστράτησαν από τόν ίσιο δρόμο έπειδή έδωσαν πίστι στους άνδρας.

ΚΟΛΕΤ: Οι γυναίκες είναι πιο δεισιδαίμονες από τους άνδ ρες γιατί έχουν μεγαλύτερη εύαισθησία απ’ αυτούς.

Γ. ΣΑΝΔΗ: Πρέπει να δυσπιστήτε προς το πνεύμα και την καρδιά όσων έχθρεύονται οι γυναίκες.

Κα ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ: “Όσο καλός και αν είναι ο δρόμος τόν ό ποιο περνά κανείς μαζί με μια γυναίκα, συχνά συλλογίζεται με άγωνία το τέλος του.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

“Ιδού και ένας τρόπος να μάθετε από τα μάτια τόν χαρα κτήρα τόν αγαπημένου σας προσώπου:

✱ Τα μεγάλα και άμυδαλωτά μάτια προδίδουν ως επί το πλείστον έσοχο πνεύμα και αγαθό χαρακτήρα.

✱ Τα μικρά ζωηρά και λαμπρότα μάτια φανερώνουν πνεύμα ζωρό και χαρακτήρα επιπόλοιο και πεισιματάρη.

✱ Τα μεγάλα στρογγυλά μάτια μαρτυρούν μέτοιο πνεύμα και φιλήδονη ιδιοσυγκρασία.

✱ Τα γαλανά μάτια μαρτυρούν συμπαθητική ψυχή και έμπι στο χαρακτήρα.

✱ Τα μικρά και λαμπρά μάτια φανερώνουν ζωρή φαντασία και μεγάλη δραστηριότητα.

ΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ

Οι αδελφοί Μογκολφιέρι, είναι οι πρώτοι που έδοκιμασαν, ν' ανέλθουν προς τον ουρανό με αερόστατο. Κατεσκεύασαν σφαίρες και τις έγεμισαν με άτμιους νερού. Δυστυχώς οι άτμοι αυτοί συνεπικνούντο και οι σφαίρες έπεφταν στο έδαφος. Πάντως, ήδελαν να χρησιμοποιήσουν την διαφορά που υπάρχει στην πυκνότητα των διαφόρων αερίων. Τα πειράματά τους έγιναν κατά το 1766 και την εποχή εκείνη ο Άγγλος φυσικός Κάσεντ, ανέκαλυψε το υδρογόνο, ελαφρότερο του αέρος. Οι Μογκολφιέροι κατέσκευασαν νέες σφαίρες από χαρτί και το έγεμισαν με υδρογόνο. Το αέριο όμως διέφυγε...

Έκτοτε, οι αδελφοί Μογκολφιέροι δεν έσταμάτησαν τις ερευνές του. Ο ένας απ' αυτούς έπρόσεξε μία μέρα τα φουστάνια που οι γυναίκες είχαν κρεμασμένα για να στεγνώσουν επάνω από το τζάκι. Ο ζεστός αέρας εφούσκωνε τα φουστάνια, τα οποία είχαν την τάση ν' ανεβαίνουν προς τα πάνω. Καθ' εσκέφθηκε να χρησιμοποιήσει την διαφορά της πυκνότητας του θερμού με τον ψυχρό αέρα. Κατεσκεύασε, λοιπόν, νέα σφαίρα, με άνοιχτο το κάτω μέρος και άναψε φωτιά με αχούρα. Η ανόρθος του πρώτου αερόστατου των Μογκολφιέρων είχε επιτυχή.

Αντί όμως να προσέξω τα φουστάνια για να ανακαλύψω την διαφορά της πυκνότητας του αέρος, κά έκανε ευκολότερα την ανακάλυψή του, εάν έπρόσεχε τα ζώα:

Υπάρχουν μερικές άρχινες που μετατρέπονται σε αερόναυτες για να διασπούν στις άσπαρσες, χρησιμοποιώντας την διαφορά της πυκνότητας του αέρος. Ο μέγας εντομολόγος Ψάιερ περιγράφει λέι, πτομήνους τις συνήθειες της. Τον Μάιο εκκολάπτονται τα αυγά της. Η μικρή αυτή άρχινη, που επιστημονικώς φέρει το διακριτικό έπω, νομο με τα άδέρφια της, λόγω του ωραίου διπλού σταυρού που φέρει με τα άδέρφια της, έχει μεγέθος σαν το κεφάλι μιας καρφίτσας. Μαζί σκευάζει η μητέρα για να προστατεύσει τα μικρά από την ύρσασια του χειμώνα. Ο ήλιος ζεσταίνει την ασφωαίρα και σχηματίζεται ένα ρεύμα αέρος με κατευθυνσεις προς τα άνω. Η μικρή άρχινη θεωρεί τότε την στιγμή κατάλληλη για την δραπέτευση από το οικογενειακό κουδούρι. Αρχίζει, λοιπόν, να κατασκευάζει μία μεταωτή κλωστή, που είναι σχεδόν άδραστη, αλλά, τόσο ελαφρά, που την τραβάει ο ζεστός αέρας και την ανεβάζει, τόσο ψηλά, όσο θαναιει από το... κλωστήριο της άρχινης. Όταν η δύναμις που παρασέρνει την κλωστή είνε άρκε, έω, επάνω στο άερόστατο που κατεσκευάσε και φέρεται πια από τον αέρα προς το άνω. Ο αέρας, Τί σημαίνει! Οπουδήποτε, όρκει να είνε μακριά από το μεταωτό κουδούρι της μητέρας. Μία οικογενεία τόσο πολυπληθής, έχει ανάγκη μεγάλου πεδίου δράσεως για να άνευσθ την τροφή της.

Εκείνο όμως που είνε ενδιαφέρον, είνε ακριβώς τουτό: Οι άρχινες χρησιμοποιούν την φοράν της άνευσθ και ομιονογεί η διαφορά της πυκνότητας του αέρος. Ακριβώς όπως και οι Μογκολφιέροι.

ΣΟΦΟΝ.

Σιζουέτιες της ΣΚΗΝΗΣ

Μαρίκα ΝΕΖΕΡ

— Πότε θα έγω και εγώ στί παιδί μου.

— Τού χρόνου, του χρόνου, θέατρο, μπαμπά!

— Άλλά στο μεταξύ ο ένας χρόνος διεδέρετο τον άλλον και το Μαρίκκι έμενε στή παρασκήνια να δοησά τον μπαμπά, την μαμιά και την άδελφούλα της στο γυμνασίο και το μακιγιάρια τους.

Γέννημα θρέμμα θεατρικής οι κοινότητες — από τον παππού της όλοι οι Νέζερ άκολουθησαν το καλλιτεχνικό στάδιο — το Μαρίκκι ένοιωθε μέσα στις φλέβες του να όργη το καλλιτεχνικό αίμα και να της έξαψη όλο το εί ναι της.

Και οι καυγάδες της με τους άδυσωπότερους γονείς της έπαυσαν και έβιναν κάθε τόσο: — Έπι τέ, λους, μία μέρα δεν άνθεσε περισότερο. Και τους ήπειλθες: — "Η δώ με άφήστε να έγω, φική άντίληψη!" ή

— "Θα πάω να γίνω καλδύρη και τότε, ίσως, στή σούδα. Για τί στο μεταξύ είχε έρθει σε διαπραγματεύσεις με τις ήγούμνες νύσες διαφόρων μοναστηρίων, κα τά την διάρκεια των περιόδεών που έκανε μαζί με τους θιάσους των γονέων της. Και είχαν έξα σφαλιστεί πολλές θέσεις σ' αυτά.

Δεν έπρόλαβε όμως να έκτελέσση την άπειλή της. Το 1920, δε κατεσάρων, μόλις χρόνων, έντε, 16

μπουτάρησε στην "Άλεξάνδρεια στο θέατρο "Αλφόνσους Πάρκ", στόν ρόλον ενός άγοριού.

Στόν άσημαντόν αυτόν ρόλοκό της καταγεροκροτήθηκε, υπέρηρε σε καί έπεδλήθη.

Αυτό όπρηξεν έκτοτε το μυσσι κόν της επιτυχίας της: Νά ζωντα νεύη και να διαλάσσει, να δινη χρώμα και περιεχόμενον και ένδιαφέρον, στούς πιο άσημαντους ρόλους.

ΟΛΟ ΤΟ ΜΕΝΙΔΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ

— "Αμύμητη άκαταρτεσία, από την εποχή που δεκαπέντε χρόνων παιδί, υποδύθηκε τον δύσκολο ρόλο της Γιάννας στόν "Άγαση τικό της Βουκοπούλας", ως τα τελευταία χρόνια, που έδημιούργησε τον άθάνατο τύπο της "Μενιδιά τισας", ή Μαρίκα Νέζερ δεν έγνώρισε παρά μόνον επιτυχίες.

Όλη ή έπαρξη (και ίδιως το Μενιδί) είνε καταγασσαστικώς νή μαζί της για το ρεζέλεμα που τους κάνει καθημερινά από σκηνής ή άφθαστη Μαρίκα, Μυ το δαιμόνιο μιμητικό της, την ίδια

ζουσα προφορά της πήρε με την σειρά τις χωριστοπούλες όλων των μερών της Ελλάδος και τους έβγαλε τα άπλητά τους στην σκηνή: Πώς μιλούν, πώς περπατούν, πώς κοιτομπολύνουν πώς πρύνε, πώς κοιμούνται.

Σήμερα θεωρείται μία άσπαση αλίστα στή χωριστικά "Έγινε φίλμα. Και σ' όποιον θίασο πάη, άπαιτεί — εάν δεν της δώσουν — ένα χωριστικό άπαρταχτικό νού. Μερ ο "Άλλως, γίνεται ή ίδια χωρισία.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙ

Στά παρασκήνια του θεάτρου "Απόθεον", μέσα στή καλαίσθητη τακτοποιημένη καμαρίνι της, μακιγιάρεται ή Μαρίκα, ένθ την πο λιποκώμει δημοσιογραφικώς.

— "Ηρθε ή σειρά μου για τόν "Εθναυρόν; μάς λέει. "Άλλοι, μόνό μου.

— "Γάτι; — Γιατί οι συνάδελφοί μου περμένουν να μάθουν πολλά από τα μυστικά που θα μου "έγκυστρώσε"ς άναμφιδόλως.

— "Έχετε λοιπόν μυστικά; — "Έγώ λέω όχι. "Άλλά οι άλλοι... έπιμένουν.

— "Επιμένουν λοιπόν και μέεις; — Πώς περνάτε το εικοσιτέτράωρο σας έκτός από το θέατρο;

— Με... ποδαρόδρομο και μόνον ποδαρόδρομο. Και σε κάθε γωνία που σταματώ να ξεκουραστώ, μ' είνε γλυκό. Είνε ή μόνη εποχή, να άς πώ, που θα ρυθμίζω το θέατρο και δεν χορταίνω τα άμυγδαλωτά.

— Και ο έρωας; Ποιόν τόν άφήσατε αυτόν; — "Ο έρωας; "Άλλά σάς δεσάδω — έγώ ή ρομαντική, ή αισθηματική, ή ευαίσθητη — ότι μόνον... πένια και όχι έρωας μπορεί να νιώσει κανείς σήμερα. "Άλλοτε, όταν έκοινα μία κυρία να μιλά για το φαντάζ και να κοιμπορημνή, ότι έκαμε ένα "κοιμώλεσ" γεμάτο, άκεφτόμουν μέσα μου:

— "Τί χυδαία! — "Τώρα λέω για την ίδια αυτήν κυρία:

— "Τί εύτυχισμένη!

— "ΑΝΗΚΕΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΑΣ!

Και για τόν γάμο; Ποιόν άραγε γνώμη να έχη ή συμπάσης καλλιτεχνική του ελαφρού μουσι κοθ θεάτρου μας;

Η ρομαντική περιπατήτρια του "Εθνικού Κήπου, ή άνεγνηστρία υπερασπιστική των ρομάντων ή πρώην ποιήτρια — ιαί, ό λα αυτός είνε υπαρκτά διακοσμητικά έπιθετα της Μαρίκας — δεν μπορούσε παρά να είνε υπέρ αού του.

— "Άλλά πώς; — "Όταν ο άνδρας άφηνε από λυτήν έλευθερία στην γυναίκα του, έντός θεάματος των όρών της ήθικης, ο γάμος είνε είνε είνε χτισμένο όνειρο.

— Και όταν ο σύζυγος είνε ζηλιάρης; — Από την γυναίκα έξαρτάται να μην τόν κάμψ τέτοιοι. Νά μην τόν έξάψη την ζήλεια. Όταν όμως ή γυναίκα αυτή είνε μία καλλιτεχνική τότε αυτό καταντά πολύ δύσκολο. Γιατί μία ήθοποιός δεν άνήκει, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

μπεμπέκα (τόρα τί είνε;) με άρωτεύθηκε τρελλά ένας έρωας. "Ερχόταν κάθε μέρα κα τά από τα παράθυρα μου λοιπόν και έκανε τόν σταυρό του.

— Γιατί τόν σταυρό του; — "Ηθέλε μ' αυτό να μου πη ότι ήταν έτοιμος και ν' άλλαζο, πιστήση ακόμη για την άγάπη μου.

— Και σεις τί έκάματε; — "Απλούστατα: τόν παρέδωσα στούς γονείς μου. "Αργότερο έμαθα ότι ο πατέρας μου πού ήταν κέρδερος σ' αυτά τα ζητήματα, ά νέλαβε την έκκαθάριση του.

— Δηλαδή; — "Ω, τίποτε το τρομερό: Τού άπεσέθηκε ότι θα τόν έχη όπ' όύει τόν όταν μεγαλώσω λιγάκι ακόμη!

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ "ΓΚΑΦΑ" ΑΠΟ ΣΚΗΝΗΣ

Ζήτησαμε από την χαριτωμένη συνωμεικτική μας να μάς διηγηθή κάπονα έπίσης χαριτωμένο έπεισόδιο από την πολυκύματη θεατρική ζωή της Μιά κόμης, κανένα ανασήνιο άγιοσά κάποια περιπέτεια.

— "Από γκάφα, ή μόνη που θυμάμαι, μάς είνε ή Μαρίκα Νέζερ, είνε ή ακόλουθη: "Όταν πρωτόπαζε στην όπερέτα Πασιφάνου μαζί με τόν "Ορέστη Μακρή, ύποδυόμενος στό έρωτα "Η κόρη της μαϊμούρας, τόν ρόλο μιάς νύφης.

— "Αφρημένη, ένα έράδω δηλικά στην σκηνή χωρίς να φορέσω τα άπαρταχτικά νυφικά λευκά γάντια στήν χέρια, τότε πού έπαίξε μαζί μου, για να σκεπάζω την γκάφα μου, αλλά και να μω λώση ένα μικρό μαθηματικό, δεν έδίστασε να μω πη επάνω στην σκηνή, σάν συνέχεια τού ρόλου του.

— "Ω! Αυτή την στιγμή έπερε ή νύφη να φορά άσπρα γάντια. "Άλλά τα έέχασε!

— "Μόλις έκάμει στή παρασκήνια, έβασα άμέσως ένα κλάμα, μά έω κλάμας! Η προσβολή που είχα δεχθεί δεν ήταν μικρή...

ΟΙ ΓΡΟΥΣΟΥΣΙΕΣ Η ΖΑΧΑΡΙΣ, Η ΑΛΕΥΡΟΣΟΥΠΑ Η ΒΙΒΛΙΟΦΑΓΙΑ

Και τώρα στή μικρά μυστική: — "Έχετε δεισιδαιμονίες στό θέατρο;

— Τίποτε άλλο άπ' αυτός. Κάθε κίνηση μου έχει και την δεισιδαιμονία της. Προσέχω πολύ στό δρόμο μην συναντήσω μαύρη γάτα, κηδέια, πατά... Δεν φορώ ώρισμένα φορέματά μου και μπαζού ώρισμένες μέρες, φοβάμαι την Παρασκευή, και όταν δεν έχω χωράκι, για το τούά μου το θεωρώ σημείο έξαιρετικό γρουσουζιάς!

— "Έχετε έχθρους στό θέατρο; — "Όλοι δεν έχουν πώς μ' άγα. Πούν... Και θέλω να το πιστεύω. "Αν όστόσο δεν συμβαίη αυτό, τότε αυτό πάλι σημαίνει ότι είμαι... γρουσουζιά!

— Στό σπίτι είσθε νοικοκυρά; — "Μαγερεύω σπουδαία... ά. λευρόσουπα, πλέκω άνεταχτικά, νο τακτικά γλυκίσματα στούς δικούς μου και όταν νομίζω πως δεν με χρειάζεται πια το σπίτι, τρέχω στή Δανειστική Βιβλιοθήκη τού "Ελευθεροδράκη ν' άνταλλάξω το αίσθηματικό ρομάντο που έδίδασας, μ' άλλο αισθηματικώτερο...

Μ. ΧΑΝ.

Ο ΚΑΥ-ΜΟΣ ΤΟΥ

— "Ο Άγγλος συγγραφέας Ουέλε είχε κάποτε έκδώσει με τόν φίλο του Χανλέ, έσα έβδομαδιαίο περιοδικό. Οι συνδρομητές του άμωσ έμετρώντο στή δάχτυλα.

Μία μέρα, από τα παράθυρα τού γραφείου τού περιοδικού, ο Ουέλες ο Χανλέ είδαν να περνά μία κηδέια. "Ο Ουέλες την παρηκολούθησε με το βλέμμα και κατόπιν έπευ γυρίζοντας προς τόν Χανλέ:

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Ποιόν τόν έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΑ-Ι-ΤΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ — Σπαριμένα από το χέρι κάποια χαρούμενου Θεού, στή μέση τού "Ωκεανού, τά νησιά τού Ειρηνικού άποτελούν έναν έπίγειο Παράδεισο. Σε διάφορα συμπλέγματα, σά νούφαρα επάνω στο νερό, κάλουν τούς περδιδότες. Οι περιηγητές τα χιλιότραγούθησαν. Ποιός δεν άκούσε για τα θαύματα της Χαβάης, της Χονολουλού, της Ταϊτής, ή Ταϊτή καθώς και τού συμπλέγματος τών ήσων Χαβάη άφήκουν στίς "Ηνωμένες Πολιτείες της Άμερικής.

Οι Ταϊτινοί ζούνε για τόν έρωτα, για τράγοδι και για τόν χορό.

Έχουν θέσια τους νόμους τους, οι νόμοι όμως αυτοί είνε διαφορετικοί από τούς δικούς μας. Αυτό που ονομάζουμε έμεισε στήν της γυναίκας, είνε πράγμα άγνωστο στήν πρωτόγονα αυτά μέρη. Όταν τόν κορίτσι φθάση στή έφηβική ήλικία, πρέπει να δοκιμάση τόν έρωτα. Θα γνωρίση τούς άνδρες όσπου να πανθρευθή. Τα παιδιά...

— "Αλλά θα κρατήσουν, αλλά θα τα άπαφύγουν, αλλά θα τα χαρίσουν σε συγγενείς και φίλους πάντα πρόθυμους να τα ελθεθίσουν.

— "Ο γαμπρός δεν παρέχει ή ή νύφη δεν είνε παρθένος. Μετά τόν γάμο, οι γυναίκες μένουν στή θωσ πιστές στούς συζύγους τους.

— "Από τόν κορίτσι που τά νησιά τού Ειρηνικού είναν τουριστικά κέντρα, τα ήθη τών Ιθαγενών ύφιστανται έπιδράσεις από τα έυρωπαϊκά και άμερικανικά ήθη και έθιμα.

Οι Ιεραπόστολοι προσπαθούν να πείσουν τούς άνυπότακτους άνδρες πούς ότι είνε άμάρτια ο έλευθερός έρωας, ότι έχει αξία ή άγνότης και γενικά, να τούς μύθουν στήν έυρωπαϊκή ήθικη. Άργουν όμως πολύ οι Ταϊτινοί, όπως έξάλλου και οι Χαβανέζοι και όλοι οι κάτοικοι των μακρινών αυτών νησιών, να δεχθούν τις έξενες έπιδράσεις. Καθ' έτσι, και τώρα ακόμα μετά ένός αιώνα σνάφεια με έβρωπαίους και "Αμερικανούς, τού μεγαλύτερο μέρος τών Ιθαγενών πληθυσμού διατρέπεται στή δικά του ήθη και έθιμα, ή δι τού ήθικη, που εαφνίζουν και μαγεύουν συγχρόνως τούς ξένους.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

— "Αν έπρεπε να έρωσάς, ποτέ μόνον στόν άνδρα της, αλλά σε όλους τους... θεατές που έρχονται να την δούν και να την χειροκροτήσουν.

στολδία από όλες τις γυναίκες τού τόπου.

— Κύτταξε λοιπόν να πάρη έσένα, έκανε ή Μπιλά ρίχνοντας μιάν έξεταστική ματιά στήν Τούρια, την πρωτεάδελφή της.

— "Η Τούρια της άναπέδωσε ή ματιά. "Η ταν σάν να ήθελαν να μαυολογήσουν βαθεία ή μά την άλλη οι δύο παιδούλες. "Επειτα έβέλασαν και οι δύο παιδιάκια. Καί ή Βαλινά είνε:

— "Σωπάστε! "Αφήστε πρώτα να γίνωμε και μέεις γυναίκες και έπειτα ελπίστε ά, να πάρη καμιά από μάς ο Χίτο και ποιάν θα πάρη. Είνε τόσες όμορφες στήν Ταϊτή.

—Καλά λες, Ποθετή μου.
Βγήκε στο προσκύλιο και φώναξε στις
κουινάδες της επάνω:
—Ορθοδοξία! Τερψιθέα!
—Η Τερψιθέα επρόβαλε στο παράθυρο
—Η Ορθοδοξία πάει στην εκκλησιά, είπε
θές τίποτα;
—Τι να θέλω καλέ! Νά! Βλέπω πώς το
σπίτι ηγέμισε ντουμπάνι 'Εσθ' τηναντίες;
—Η Τερψιθέα είπε μωσιμμένα:
—Ναί, είχα κομμάτι αλευράκι κι' ήκανα
δυο τηναντίες, να φάμε, γιατί το ψωμί δέ
μας τώδεσσι δ' φουρνάρης ακόμα.
—Η Ζαμφώ μήκε μέσα κι' είπε στη γειτό-
νισσα:

—Καλά το κατάλαδες Ποθετή μου. 'Η
κουινάδα μου η Τερψιθέα κάνει, λείει, δυο
τηναντίες, σήμερα που δεν έχει ψωμί.
—Η Ποθετή είπε με ύφος ζηλειας:
—Έχει αλεύρι;
—'Αν' οδλα έχει αυτή, τίποτα δέ τζή λεί
πει. Τρέχει και κλαίγεται και τοή δίνουσε
από παντού.

—Εί! Γόρα που ήκανε τηναντίες, κάτι
θα σε δώκη για τα παιδιά.
—Η Ζαμφώ πετάχτηκε όρθη:

—Αυτή! Τι λές, Ποθετή μου; Καλέ, δέ μάς
δίνει φαριάκι! Μοναχοφασούσα και λιμάρη!
—Σά δέ ντρέπεται η Τερψιθέα! 'Έχει
όλ' αήψια από τα παιδιά σου;

—Ούλες δέν έχουν την ίδια καρδιά. Πο-
θετή Αυτή, καλέ, μονάχα για τη γουλή τοή
φροντίζει, δέντηνε θλέπει; Οδλοι άδυνατί-
σαμε, κι' αυτή δέν ήχασε δράμι από το κρέ-
ας τοή.

—Η Ποθετή έβασε τα χάχανα.
—Τι να χάση η μετεκάτα; Μπας κι' έχει
κρέας άπάνω τοή;

—'Απ' την κακία τοή Ποθετή μου!
Σέ λίνε, η κειτόνισσα έφυγε κι' η Ζαμ-
φώ έσυμμάχημε τα ραδίκια της Κατόπι, έβα-
λε μιά φωνή:

—Τερψιθέα!
—Τι θές;
—'Ελα κάτω τρέχα!

—'Η Τερψιθέα κατέβηκε τρεχάτη.
—Τι είνε, καλέ;
—'Ο φουρνάρης δίνει το ψωμί, μού τώπε
η Σμαράγδα που περνούσε

—Είσαι δέσται;
—Καλέ, την είδα, με τα μάτια μου που
τό βαστούσε

—'Η Τερψιθέα τυλίχτηκε μ' ένα σαλάκι κι'
έφυγε τρεχάτη προς την διευθυνσι του φούρ.
νου.

—'Η Ζαμφώ ανέθηκε άμέσως επάνω, μπήκε
στην κουζίνα, έσοκέπασε το τηγάνι κι' έπήρε
δυο τηναντίες από τις τέσσερις που είχε έτοι-
μάσει η Τερψιθέα. Κάτέθηκε, τις έκρυψε για
τα παιδιά της κι' έκασσε να μανιάρη κάλ-
τες.

—'Η Τερψιθέα επέστρεψε λαχανιασμένη.
—Καλέ, Χριστιανή μου, δέ δίνει το ψωμί.
Στόν ύπνο σου τώδεσ;

—Μέ γέλασε, φαίνεται, η Σμαράγδα!
—'Η Τερψιθέα ανέθηκε επάνω κι' άμέσως
έβαλε τις φωνές:

—'Αχου! 'Αχου!
—'Η Ζαμφώ έκανε την άνηξερη:
—Τι είνε καλέ;

—Ποιός ανέθηκε και μούφαιε σοί δυο τη-
γαντίες;

—'Η Ζαμφώ έτρεξε επάνω είδε το τηγάνι
κι' έσταυροκοπήθηκε.

—'Αν ήσανε τα παιδιά έδω θάλεγα πώς
σου τα φάγανε, μά λείπουνε, καμμένη! Ποι-
ος άλλος ήσαν έδω από μένα; 'Εγώ θα φάω
σοί τηναντίες σου; Καλύτερα να φάω το
κεφάλι μου!

—Τότες πώς ήχαθήκανε;
—'Η Ζαμφώ έσοκέφθηκε λίγο κι' ύστερα εί-
πε:

—Καλέ η γάτα τοή 'Ερινιώς ανέθηκε ά-
πάνω, αυτή θα σοί 'φασε. Καλά που ήγυρι-
σεσ γληγορά, γιατί δέ θα σοί άφηνε ούτε
μιά

—Μά οι γάτες τρώνε σοί τηναντίες;
—Τι λές, καλέ Τερψιθέα! Σήμερα τα ζά-
τεινούνε και τα τρώνε οδλα. Νά πριν λίγη
ώρα, 'α δέν την έδωχνα τη ψωφόγυα, θα
μούτρωγε οδλα τα ραδίκια όμά!

—'Η Τερψιθέα την έκύταζε, έκούνουσε το
κεφάλι κι' έφυγε άπογοητευμένη, ενώ η Ζαμ-
φώ ψιθύρισε μέσα της:

—Νά τρώς έσθ' τηναντίες και να θλέπωμ'
έμεις! Σά σοί ξαναρέση, ξανατηγάνισε, κάρ-
γα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ

—Καραμπέτι!
—Τι τέλεις, γιαδρούμ;
—Μουστάκι, σου ασπρος τράχες έκει.

—'Ε, καλά! Τι γά ένεταί;
—'Η Σουρπούτιστα περπάτησε λίγο μέσα στο
δωμάτιο και έπειτα πλησίασε τον σύζυγο μ' έ-
μιά έφημερίδα στο χέρι.

—Νά, εντώ να νηξή τί τά ένεταί.
—'Ο Καραμπέτι έδιάδεσε:

—'Ας το κουρέισον, το κύριό Μ. Π... δόος
...άρη. ... έάφονται στιγμιαίως μαλλια
και μουστάκια έίς όλους τους χρωματισμούς,
με χρώματα πρώτης τάξεως και έίς τιμάς
συγκαταστικτάς.

—Τι τέλεις; Μπογιατζή να γίνω μουστάκι
μου;

—Νά θάψης, Καραμπέτι! Πώς τα θλέπουνε
άντρας με ασπρος τράχας; Γέρο τά λ' νε,
έμένα νοητά τά φονάζουνε. 'Αννε, γιαδρούμ,
Καραμπέτι, χατήρι μου να ένεταί, τζάνεμ!

—'Ο άμοιος Καραμπέτι έκούνουσε το κεφά-
λι κι' άπεφάσισε να έμπιστευθή το πολυτίμο
μουστάκι του στα χέρια του κουρέας.

Πήρε την έφημερίδα στα χέρια και τράση-
ξε κατ' ευθείαν στην 'Ομόνοια, στο κουρέι-
ον που έβασε στιγμιαίως τα μαλλιά και τα
μουστάκια.

Μπήκε μέσα και είπε:
—'Αντίο, γιαδρούμ! Ένα λόγο γά πώ θ'
σένα.

Πρό το μυστικισμού αήτοδ ο κουρέας έι-
πλησίασε:

—Τι έπιθυμεί ο κύριος;
—Μουστάκις μου να θάψης, γιαδρούμ, μού-
ρος να ένεταί.

—Περαστεί μέσα.
—Καί τον είσηγαγε σ' ένα ιδιαίτερο κα-
τόν, παρέδωσε στον υπάλληλο, λέγοντας:

—Κύττα, 'Αντώνη, θάψε τα μουστάκια του
κυρίου με την νέα μπογιά. 'Ας άρχισαμε τη
δοκιμή με τον κύριο

—Ντοκιμή μουστάκις μου τα κάνης;
—'Εννοια σας, κύριε! Θα γίνετε σαν παλ-
ληκαράκι, 20 χρονών. Θα δητε, χρώμα πρώ-
της τάξεως. Μολις όμως έγηγνε, να στασητε
λίγο στον ήλιο, γιά να πιάση η μπογιά.

—'Αμαν, άμαν, τί μπλελάς να ένεταί!
—'Η θάψη άρχισε με συστήση.
—'Από μισή ώρα, το μουστάκι, το Καραμπέτι
έμοιαζε με τα φτερά του κοράκα.

—Είσθε έτοιμοι;
—Σπολλάτη, γιαδρούμ. Τι τά πλεωσών;
—Γιά σας, πεντακόσιες δραχμές μόνο.

—'Ο Καραμπέτι έρακατάτιε κι' έπληρωσε
έίς 500 γιά να κάνει το χατήρι της Σουρ-
πούτισας.

Βγήκε στο δρόμο και στάθηκε στον ή-
λιο, όπως το έούστησαν ο κουρέας και σέ
λίγο μπήκε σ' ένα από τα φορητά αυτοκί-
νητα που κάσαν τη συγκοινωνία 'Ομονοίας.

Πατησαν, στο όποιον ήσαν στενευμένοι ά-
ναριθμητοί πολίτες, χιλιακές παιδιά, δόσι
οι καθίστα, κουλουριασμένοι στα ποδια
τους.

Δέν είχε ξεκινήσει ακόμα το φορητό ό-
ταν ένας μικρός γαυριάς είπε στον πλαιό
του:

—Κύττα, ρε Μιστο, μούτρα σαντεκλερι
κόκκινο μουστάκι και μαυρά μαλλιά!

Κι' έβειλε τον Καραμπέτι.
Οι γύρω άκουσαν την παρατήρησι του μι-
κρού και σέ λίγο άρχισε ένα γέλιο μεταξύ
τους, που έσκανδαλίζε τον δυστυχισμένο 'Αρ-
μένιο. Κάποιος τον έκύταγε καταμουτρα
και γελοούσε.

—Τι γελάς, μπέ; Ρώτησε φαργεμένος ο Κα-
ραμπέτι, το μούτρά σου να θλέπης, να γελά
σής!

—Τά μούτρά μου δέν έχουνε κόκκινα μου-
στάκια. 'Εσθ, Χριστιανή μου, πήγες να τά
δάψης κι' έγιναν σάν τα φτερά του παγω-
νιού, χρυσά, κόκκινα, πράσινα!

—'Ο κόσμος άρχισε την πρόγνκα
—'Ω! 'Ως Μουστάκις πολεμικό. Έδω το
μουστάκι, κύριοι, σουσάμι και μέλι, έφώνα-
ξε ο γαυριάς.

—'Ο Καραμπέτι έχύμηξε επάνω του. 'Ολοι
δμως έθηκαν δίκοη του μικρού και κατέβα-
σαν, το θυμά των έμπνευσαν της Σουρπού-
τισας στη στάσι Λεβίδη, γιά να πάη πεζή
στο τέμα.

—'Εφθασε πριν έσθη το ηλεκτρικό ρεύμα
—Πώς είνε μουστάκις σου, Καραμπέτι.
—'Εφθασε πριν έσθη το ηλεκτρικό ρεύμα.

—'Εκείνος έκασσε σ' ένα καθίσμα, κατακου-
ρασμένος συγχισμένος, και της είπε:
—'Αποκρά ήνεταί τζάνεμ, μουτσούνη η
τέλες έμένα; Μουτσούνη ένηκε κόρη μου.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΓΙΟΛΑΝΤΑ, η άρχοντοπούλα που χτίσθηκε, ζΩΝΤΑΝΗ

ΑΣΙΓΑΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ ΚΟ-
ΡΗΣ

—'Ερρόδιζεν η χαρά του έρωτι
κού πόθου τα ξαναμμένα μάγουλα
της Γιολάντας, της μονακριθής κό-
ρης του άρχοντος, 'Αντιόχους. 'Ο
λη ή θήσα είχε να λείη γιά την
όμορπια της έννης αήτης κόρης,
που ή θηριωδία του πατέρα της
της έστερούσε το φως του ήλιου
και την χαρά της έλευθερίας.

Σκλαδωμένη, φυλακισμένη με
σα στους έσους πέρινους όγ-
κους του πατρίκου πύργου, έμαρά-
ζονε και έλιωνε ένω τά τρεμά-
μενα χείλη της δέν είχαν ακόμη
γεύση την γλυκύτητα ενός άνδρι
κού φιλιού.

—Μά έχω κάμει κανένα άμάρ-
τημα, πάτερ Γερμανέ; Ρωτούσε
τον μόνον άνδρα που συναναστρέ-
φονταν και στον όποιος είχε έμπι-
στεύη την μόρφωσι της ο πατέ-
ρας της.

—Τό μόνον άμάρτημά σου, Γιο-
λάντα, είνε ότι είσαι πολύ όμορ-
φη... της άπαντούσε μουστρη-
ώς ο καλός έφημεριος.

Κι' ένθ' το φουρφουρένιο κορμί
της έφράσις παρθένου αναταράζο-
ταν από τους λυγμούς ο έφημε-
ριος Γερμανός έχάιδευε το χρυ-
σάφι των μαλλιών της και την πα-
ρηγορούσε:

—Οί άνθρώποι είνε πολύ κακοί
και πρό παντός οι άνδρες... Γι'
αυτό ο καλός πατέρας σου σέ
κρατά μακριά τους. Είσαι ένας
άγγελος έσθ και τέτοια πρέπει
να μένεις ώσπου ο άρχων 'Αντιό-
χους σου έρθι τον κατάλληλο άν-
δρα που να σού χαρίση την εύτυ-
χια εκείνη που δέξεις.

—Καί ποτέ... Ποτέ θα γίνη
αυτό, πάτερ Γερμανέ; Ρωτούσε με
λιγούμη φωνή η Γιολάντα. Λα-
χαρά σ' άγαπήσω και γ' άγαπή
θώ.

—'Ολα τά σοφά έθελια που
διαδέχτη την άγάπη τάζουν γιά
την υπέρτερη εύτυχία...

Τ' άνθισμένα μύρα του στόμα-
τός της άπέπνεαν την θερμή ενός
αίσιαστος πόθου. 'Αλλά ο χειμώ
από παντού

—'Υπομονή παιδί μου, έπο-
μονή! 'Ηταν ή στερεότυπη άπάν-
τησις του φυλακος της.

ΤΟ ΑΠΟΚΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—'Αφόντου είχε μένει χήρος, ο
άρχων 'Αντιόχους της φραγκοκρα-
τουμένης θήσας είχε κλεισθή μα-
ζί με τη μονακριθή κόρη του
μέσα στον αυτίπυρ και σκυθρωπό
πύργο του. Κι' έκει, έζούσε με
τις διαμνησεις του και την λα-
τρεία της κόρης του. Μιά λατρεία
δμως που είχε καταστηρή μαυρ-
ρική και άπάνθρωπη, γιαντί, από
φύδα μήπως και η Γιολάντα

—Κανείς όμως δέν έρρισκόταν να
γλυκάνη τον πόνο της ψυχής
της.

Καί ο άρχων, 'Αντιόχους που
είχε ξεχάσει στο μεταξύ τον πό-
νο, την δόξα που έβέρμινε άλ-
λοτε την γενναία ψυχή του, περ-
νούσε τις μακρινές νύχτες του
χειμώνα, ριχόντας τά χαρτιά
στην κόρη του και επαναλαμβά-
νοντάς της, κάρε τόσο:

—'Ενα ρηγοπούλο σού πέφει
πάντα μαζί με την κοίτα και το
σπαθί. Περίεργο... Κι' ο
μως ακόμη δέν άποφάσισε να σού
διαλέξω τον άνδρα που σού άξι-
ζει...

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΩΡΑΙΟΣ
ΣΑΝ ΑΓΓΕΛΟΣ

Μιά μέρα, ένα όλογο ώρησε
στην αυλή του πύργου και μπήκε
στο προσκύλιο. 'Ενας νεαρός ίππο-
της έζερέμεν άπ' αυτό. 'Η Γιο-
λάντα έτρεξε στο παράθυρο.

—Θεέ μου! Είνε ωραίος σαν
άγγελος! Ψιθύρισε.

—'Ηταν ή πρώτη φορά που έ
έλεπε νέαν άνδρα. Κι' ή μόνη σύγ-
κρισις που μπορούσε να κάμη γι'
αυτόν.

—'Ο ίππότης έρχόταν από το
παλάτι του δουκός των 'Αθηνών
Γκ' Ντελαρό του Β' και έφερεν
στον πύργο άποφασίη το ήμνη-
μα ότι τον καλούσαν ο δούκς να
λάθη και πάλιν μέρος σέ μιά νέα

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας. Πρόσεξε την-σαν το τιμήμα-
το σπαθί σου. Μαζί μου θα έχης
να κάμης άν της συμβή το παρα-
μικρό.

—'Εγώ μέσα σ' αυτόν τον πο-
λιτικώτερο έπασαρό της ζωής μου
την κόρη μου, τοί είπε φευγόν-
τας.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

59ον

— Στο είπα. Είμαι ο κριτής σου. Μά μετανοήσεις είπα για τις αμαρτίες σου. Τις άνοιξε ο λες. Άνοιξε ότι έδηλητηρίασε τον αδελφόν σου Φραγκίσκο.

— Χάρη!
— Δεν μ' ενδιαφέρει ούτε ότι έστειλες στην κρεμάλα τούσους α θώους.

— Σ' έσένα όμως τί έκαμα;
— Θα σου πω. Μάθε πρώτα ότι έγω έπιλας το χέρι του Μπαρε έερ. Έγω σε πληροφόρησα ότι ο αντ'παλός σου άναπούσε την Μαρ γαρίτα και ταυτόχρονα τον είδα ποίηση για τα αισθήματά σου προς εκείνην.

— Κι' έγω που την προώριζα για τόν θρόνον έμάθαν πως έ προτιμούσε εκείνον. Άλλα πεθαί να εκδικημένος, γιατί και εκείνος έέρ. Πάνω και η Μαργαρίτα από θλίψη κι' έτσι όλοι μαζί θα άφή σετε τη ζωή.

— Πρέπει όμως να μάθεις και ποιος έινε ο Μπαρε έερ που σ' έ χυπήσε.

— Τι μ' ενδιαφέρει...
— Θα έδης. Σου ήπιρε την μό νη γυναίκα που άγάπησε, σε ταπεινώσε στη μονομαχία, σε χτύπησε θανάσιμα και ο άνθρωπος αυτός έινε...

— Ποιος έινε, λοιπόν;
— Έινε υιός σου!

— Ο Έρρικος έμεινε κατάπλη κτος.

— Δεν έχω άλλα παιδιά από τα νόμιμά μου, έιπε.

— Ο Νουστράδος έσκυψε και έ ψιθύρισε:

— Και με την Μαρία ντέ Κρι νιόρρι.

— Όχι, δεν την έακόμωσα έγω την δυστυχισμένη εκείνην.

— Το έζωρ, ο άδελφος σου Φραγκίσκος, από ζήλεια.

— Ναί, την κινήσουσε και οι δύο, την κλείσαμε στο Γάμπλ. Ικας; Γιατί κλάσε;

— Η κόρη εκείνη ήτανε γυναί κα μου! έιπεν ο Νουστράδος.

— Ο Έρρικος άνοιξε τα μάτα καταπληκτως.

— Συγγνώμει μετ' φώναζε

— Ο Μπαρε έερ έινε υιός της Μορίας. Ο Μπαρε έερ δεν τόν έ ζει έλασε.

— Ο θυμάμαι αλήθεια κι' έγω τó παιδί αυτό τó νόμιμα νεκρό.

— Και τó παιδί αυτό έζησε για να σκοτώσει τόν πατέρα του, άγι.

— Πατέρας του δεν έμαι, άγι, μάρτυς μου ο Θεός, γιατί η Μα ρία δεν παραδόθηκε ούτε σ' έμέ να ούτε σ' τόν αδελφό μου.

— Ο Νουστράδος αισθάνθηκε σκοτεινύν, πίσω του άκουσε τó γέλιο του Τζίνο.

Και τότε μία χαρά έπλημμυ ρισε τó στήθος του, μία μεγάλη χαρά.

— Σας αντίσταθηκε; έιπε.
— Πιγύομαι, εραούλιον ό άα σίλευε, πεθαίνω
— Μία λέει ακόμα, έιπε ο Νο στράδος, μία μόνο.
— Ορκίζομαι, σ' όεί πως η Μαρία δεν παρεδόθηκε σ' κανένα από τούς δύο μας. Τó παιδί της δεν έινε υιός μου. Πθαίνω.

— Ο Έρρικος έπεισε άναίσθητος σ'τα προσέφαλα, ενώ ο Νουστρά δας ωδάλυζε.
— Ω, αν ο Μπαρε έερ δεν έινε δικός του υιός, τότε τó παιδί σ' τó, Θεέ μου, που τó ώδήγησε στη λαμπρότητα, έινε παιδί μου, δικό μου παιδί!

— Ο Τζίνο παλάσσε τότε:

— Αυτό έινε η μεγάλη αλήθεια, τού έιπε, ο Μπαρε έερ έινε υιός σου!

στο μέγαρό του, ούτε ο ίδιος τó έιχεν ένοήσει.

— Όταν είδε μέσα σ'τόν θάλαμο τού βασιλέως τήν πλήθος να φω τιάζ άφ' ένός «Ζήτω ο βασι λεύς» και άφ' έτέρου «Ο βασι λεύς άπέθανε», ένόμειν ότι πα ραούρτα ι από τα κύματα μίας πολυθρόνου θαλάσσης.

Με την βοήθειαν τού πηρέτου τού Τζίνο, διεσχίσε τα πλάη κι' εύρεθη στήν κατοικίαν του.

Παρατήρησε την μορφή του γη ραίου υπηρέτου και εστάθη εν ήπνοια. Μία μακαριστή ήτο α πλωμένη έπάνω σ'τα χαρακτηρισ τικά τού κι' ένα αισθητά ίκα νιποιήσεως.

— Ποιος έίσαι; τόν ρώτησε. Ποθ σ' έχω δει; Πώς σ' έχω γνωρί σει;

— Ο Τζίνο άπήνησε με φωνήν βιαιυή:

— Νουστράδαμ, με είδεις για πρώτη φορά πριν έικοσι τρία χρόνια σ'τα υπόγεια της μεγάλης Ιωραμίδος. Είμαι ένας από τούς γιολακας μάγους τού Αλινιματος.

— Τις ένας από εκείνους που έ δοκίμασαν να σέ διδάξουν την σοφίαν.

— Δάσκαλε! Δάσκαλε! έφώνα ξεν ο Νουστράδος κι' έπεισε σ'τα γονατά του κλαίον.

— Τότε έμεις που σου δώσαμε τί φως της γνώσεως, έδεσμεν ένα έπίδεσμον μπροστά σ'τα μα τια σου για να μην άναγνωρίσης τόν υιόν σου τόν όποιον έόδαξέ στον δρόμον σου.

— Ο Νουστράδος άναστένει ές.

— Σέ ακολούθησα έξω από τήν Πυραμίδα, σέ έόησα. Έλη ρμόνησε Νουστράδαμ ότι ο βασι λος νόμος κάθε σοφίας έινε ή σ'υ γ'ωμ'η. Έπίστευα ότι θα υπερίκοβ' σε τα θάλα αισθήματα που πλημ ηρίσαν την καρδιά σου και εά ούγ'χωρησες. Έμεινε όμως θη τó λόγος της εκδίκης σου τού έπε δωκες. Σ' άφήνησαν να ένεργή σης όπως ήθελες και σ'ού πόν εία άσας την μοίραν τών άλλων δεν ήθερες ούτε την ίδιή σου ούτε την μοίρα τού παιδιού σου.

— Σ'ώσε τόν! «Ο! Σ'ώσε τόν! έ ρώταξεν ο Νουστράδος.

— Είσαι θνητός και από τη θλι ψι και από τήν όργη. Τι μάς εν διαφέρει έμεις ένας θνητός έπι πλε ον ή ένας αλιγώστης. Οι πίκρες σου έινε υπέρ όπως ή όργη σου και ή εκδίκησις. Υγίαινε Νουστρά δαμ!

— Ο Τζίνο έχάνατο από μπροστά τόν μέσα σ' ένα σύννεφο. Άπλωσε να χείρα του:

— Άφ'σέ μου τούλάχιστον ένα

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

λόγο παρήγορο. Ένα λόγο οίκτου, ελπίδας.

— Η έκφρασις τού μάγου δεν ήλ λαξεν, αλλά ο Νουστράδας άκου σε την φωνή του να λέγει τώ

— Σκόνη της ανθρωπότητας, αι σήματα, κακίες, πόθοι, σκόνη τών σιώνων, έρωτες, μιση, χαρές, σκόνη αισθημάτων.

— Ο Τζίνο έξηφανίσθη και ο Νουστράδας έβριττε με τήν σκε ψι ότι ήταν άνικανός να σώση τόν υιό του.

— Κι' εκείνη, έιπεν, εκείνη που την καταράσθηκα έ τι άπιστία μου φανήκε πιστή και δεν μ' έ προδούσεν ούτε στήν φυλακή.

— Τότε ή θλίψη του έξεσπασε. Σ'αν άγριο όρηό έκινετο σ'έκεί πόνερος τόν κινδυνεύοντα υιόν του. Και μέσα στήν λυσσα τού γι' αυτό, έσκέφθη ότι έπρεπε να τήν νεκράν άν μπορούσε, την Μαρία Ντέ Κρουαμάρ.

— Ας τής ζήτηση συγγνώμην, να την παρακαλέση άν μπορούσε να σώση τó παιδί.

Και μ' αυτήν την σκέψη ήθε το δρόμο προς τόν τάφο της Μα ρίας.

Μετά μίαν ώραν εύρισκότανε σ'τό νεκροτάφειο. Στάθηκε με τρόμο μπροστά σ'τό μνημείο της Μαρίας Ντέ Κρουαμάρ.

Και ήρξισε τίς έπικλήσεις και τίς προσευχές του με τρόπον έπί σσημόν για να έπικοινωνήση με τó πνεύμα τής νεκρής συζύγου του.

Οι τόφοι γύρω του έκράτουν τήν έπίσημον σοβαρότητα τών κι' οι νεκροί έντος αυτών έτήρουν τήν ήρεμίαν τών.

— Ο Νουστράδας έξηκολούθησε τας έπικλήσεις του με ύστερη σμόν και περμεινε.

Τότε είδε να κινήται κάποια θύ ρα τού τάφου και μία άλλη κα νόπι.

— Έγρεξε. Ήθελε γά φύγη άλ λα σ'τάθηκε κατάπληκτος. Πρό σάπησε να κλείση τα μάτια.

Τότε τού φάνηκε ότι όλοι οι τάφοι άνοιγόντο, και έμφανίζοντο οι νεκροί, άγριοι σαν φαντά σματα κινούμενοι.

Άρχισε κραυγών τρομεράν ο ίδιος. Τα φαντάσματα έσαφηνί σθησαν, όλα, εκτός ενός.

— Από τήν καγκλιένη θύρα τού τάφου της έπρόδωλεν ή Μαρία. Μ' ένα πηδήμα έβρέθηκε σ'τα πόδια της. Τα μαλλιά του ήσαν σηκωμένα από τήν φρίκη.

— Μαρία! Μαρία! έφώναξε.

— Ρενώ! άκούσθηκε να λέγη ή φωνή της.

— Ζωντανή! Έσύ! Έσύ, ζων τανή!

— Τα χρόνια που είχαν παρέλθει 23 χρόνια από τήν ημέρα της έξαφανίσεως της — έθούσαν.

Μία χαρά έπλημμύρισε τó στηθος τού Ρενώ και τήν άκουσε να λέγη:

— Σ'ώσε τόν! «Ο! Σ'ώσε τόν: — Τόν Μπαρε έερ; ρώτησε ο Ρενώ.

— Τό παιδί μας! Τόν υιόν σου! Κι' έπεισε στήν άγκαλιά του, έ χωρίς εκείνος να ζήτηση έ ερηγήσε πως έτυχε να έρσικεται ζωντανή μπροστά του εκείνη που έχασε πριν 23 χρόνια.

— Έλατέ! έιπε μία φωνή πλάι του.

Είσε έναν άνθρωπο ψηλόν, ένα κυλούσαν και μία γυναίκα μα έλ.

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

Γιοϋκι - Σ'αν

19ον

— Άλλά τó έόιμο δεν μπορούσε να κρατηθή. Γιατί τó σπιτί αυτό που έχαιε μία κόρη αυτή τήν ήμέ ρα, άποκόμισε από τήν άλλη με ριά μία καινούργια κυρά.

— Γι' αυτό έπρεπε να έινε γιορτά σιμα στολισμένο. Η Ζίνα έσφεν γέ, άλλα πριν φύγη αυτή, θάρξ' ταν σ'τό σπιτί νύφη ή Γιοϋκι.

— Σ'αν. Γι' αυτό τó άρχοντικό τού Μίτκα ήταν στολισμένο γιορτερά. Με λουλούδια χιλιάδες λουλούδια. Και έπάνω άπ' όλα τά λου λούδια άστράφτε σε κάθε γωνία, σε κάθε άνθόδεσμη, τó άνθος τού λωτού.

— Ο Μίτκα κατέβηκε στή μεγά λη αίθουσα της ύποδοξης. Άστρα φτε ολόκληρος, τó πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή εύτυχία. Κα νένα γίγας δεν είχε άπομεινεί σ'τα νεανικά του χαρακτηριστικά από τούς πόνους που είχε περάσει.

— Όταν άκούσθηκε ή συνοδεία της νύφης, κατέβηκε ο Μίτκα σ'τόν κήπο.

— Η Γιοϋκι. Σ'αν, αν είχε γο νείς θα έρχόταν σ'τό σπιτί τού Μίτκα, από τó πατρικό της. Μία όμως και ήταν πεντάφανε, τήν είχε φιλοξενήσει λίγες ήμέρες μία θεία τού Μίτκα και από εκεί τήν έστειλαν νύφη.

— Ο ήχος τών όργάνων εύρύνη σε χαρμουνίσε τόν άντίκαλο τού κήπου. Η Ζίνα, έτοιμη νύφη, έ τρεξε και αυτή κάτω. Φορούσε έ να θαλασσί φορεσιά και τó άρ χυντικό της παράστημα φαινόταν π'τα καλλιγγραμμό στήν άφουγη φ ορεσιά της.

— Μίτκα! έφώναξε χαρούμενη. Η Γιοϋκι. Σ'αν έπρεσε! Άκούσε τα όργανα; — Σ'αν, Μίτκα δεν μ'ο ρει να φαντασθής πόσο ευτυχι σμένη έμαι για σε.

— Ο Μίτκα προχώρησε προς τήν έπίοδο τού σπιτιού. Εκεί είχε σ'τασιώσει ή συνοδεία της νύ φης.

— Η Γιοϋκι. Σ'αν ήταν ά βεστή μέσα σ' ένα κλειστό φο ρείο. Τό φορείο αυτό ήταν κλειδί μέν. Κάποιος έβωσε τó κλειδί τού Μίτκα. Αυτός έξεκλείδωσε.

— Άλλοτε, σ'τα παλιά τά χρόνια, γαμέρος ή σ'την πρωτόπλασε ο τής έβιτε τó χέρι να κατέβη. Άλ λούτιος, έκλεινε τήν πόρτα τού φοριού, σ'τό πρόσωπό της και ή συνοδεία της νύφης έγυριζε σ'τό πατρικό σπιτί, θάμνιμεν και ντρο πιασμένη.

— Ο Μίτκα έβωσε τó χέρι του στήν Γιοϋκι. Σ'αν. Ένοίωσε τó δικό της χέρι καυτό, τρεμουλιά σ'τό.

Κατέβηκε ή Γιοϋκι. Φαινόταν σ'αν πολύτιμη κομμάκι, μικροσμομή, με τó κορμάκι της τó άρμονικό τυ λιγμένο μέσα σ'τό πλούσιο άλικο νυφικό της φορεσιά. Σ'τα μαλ. λιά της ήσαν πλεγμένο ένα άνδρας λωτό.

— Η Γιοϋκι. Σ'αν έγονάτισε τέσ σερις φορές μπροστά σ'τόν, μέ λοντα σύζυγό της. Και αυτός, δύο φορές μπροστά στήν άρραβωνιαστι κία του. Έπειτα, κάποιος έφερε δύο ποτήρια με κρασί. Η Ζίνα, άγι, γες γουλίες κατέβασε από τó πο τήρι του έπειτα έμεινεν τó κρασί και ζωντανή από τó ίδιο τó πο

τήρι.

Τώρα, έλογίζονταν άνδρ'γυνο. Η μουσική έπαιζε τρέλλα. Ο Μίτκα κρατιόταν τήν γυναίκα του από τó χέρι, μ'ήκη μέσα σ'τό σπιτί. Οι φίλοι τούς έκούλωσαν Μεγιστάνες όλοι, ή παλιά άρχον τιά τού Τόκιο.

Μικρούλα, γελαστή μ' ένα σ'σάφο χαμόγελο σ'τα χείλη, δε χόταν ή Γιοϋκι. Σ'αν τις εύχες και τά δώρα.

— Η ιστορία της είχε γίνει γνω στή. Όλοι τώρα, συγγενείς και φίλοι, έθαύμαζαν τήν μικρή αυτή που φαινόταν παρ'ότι ακόμα. Πού είχε έρθ τ'τόν ήρωισμό και τ'όση άγάπη τó παιδικτικό αυτό πλάσμα τάκι.

— Ο Μίτκα έκαμάρωνε, νοιώδον τας τόν θαυμασμό γύρω του.

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

ΤΟ ΑΘΩΟ

δύμα

Μιά δραματική Ιστοριοϋλα

Σ'τα δεκατρία της χρόνια ή φωνή προσελήφθη ως υπηρέτριου λα σ'τις δεσποινίδες Ντιμιέ. Δέν έ προέκυπε περί όργουμώδας. Πιά άλλη κυρία θά της φερόταν πιο σκληρά άπ' αυτές τίς δύο νε ρωνόκορες, οι όποιες ενώ ήσαν πλούσιες, έστερούντο τών πάντων από τού γυναικίου.

— Μα για τήν φωνή δεν έγεννα τó ζήτημα έκλογής. Όρφα, άνετράφη από μία θεία ή όποια με άνυπομονσία έπεριμένε να φθάση στήν ήλικία τήν κατάλλη λη για να τήν τοποθετήση καπού.

— Η μικρή δεν είχε τή τίποτε. Π'ορ όλα θα άκούσε να λένε για τίς γεροντοκόρες, έξέστη έφ'αναξία τώρ δεν θα μπορούσε να έινε π'ό δυστυχισμένη από τó νύμεν σ'τη θεία της. Γοήγορα διεπίστωσε τó αντίθετο. Οι γεροντοκόρες σ'υ τέρ δεν ένοιαζαν καμμίαν εύσημία για να ένα παλαιοκόρτο που δεν είχε άλλο όπλο άπ' τά δα κ'να.

— Οι δεσποινίδες Ντιμιέ δεν ή χηπούσαν. Δεν θα έέκωσαν τίς χείρας τους, φυσικά, με τó ν' άγ γίγουν αυτό τó έρωμερό πλά σμα, άλλα όταν έρχόταν ή θεία να πάρη τó μισθό της, έλεγαν κουνώντας τó κεφάλι, πως σίγου

ρα δεν θα μπορούσαν να κρατήσουν τήν φωνή κι' έγύριζαν τής πλάτες, ενώ ή κυρά Κουέν τήν έμάλωνε τήν έπρόσθαλα κι' άπό πάνω τήν χτυπούσε.

— Η φωνή δεν θάταν δεκαπέντε χρόνων όταν ο άδελφος τών δε σποινίδων ήρθε να περάση τó κα λοκαίρι με τίς αδελφές του.

— Ήταν έλκε άνδρας χυνδρός και σ'τό πρόσωπό του έλαμπαν δύο πονηρά μάτια. Τού έδρεαν οι μικρούλες. Τρεις μέρες μετά τήν άφιξη του, παρέσυρε σ'τα έ νομα δίκτυα του τήν φωνή, ενώ μετ'ά δεσποίνης όστι τήν είχε λειτούργια. Μετά άπ' αυτό της έδωσε διακόσια φράγκα τά ό ποια έκείνη τα κύτταξε θαιμπα μ'ενή, προτού πάει να τά κρύψη σέ μία τρύπα που είχεν άνοίξει οι παπικοί σ'τήν ύπόγεια καμα ρούλα της.

— Μόλις οι άδελφές έγύριζαν, τις πλάτες, ο Ντιμιέ Ντιμιέ έ τρεξε σ'τη μικρούλα του Δέν ή τον κακός άνδρας; όταν έ θγανιζε, τής έφεραν σ'τα κ'ραυά κορμαέλλια και π'όστες. Μά έπε ρε να έ'ανυγύριση τ'ό Παρίσι, ο που ήταν έμπορος κροσίων. Έ δωσε σ'τήν φωνή ένα πεντακοσίο φράγκο και τής ύποσχέθηκε να έ'αν'σθή να τήν δ'η τά Χριστού γεννα.

— Μα δεν ήλθε και ή φωνή έπό δεσε όσο και φοβότανε τó σκάν δαλο, τó όποιον δεν άγνησε να έσκαπή σ'την άνοιξη, όταν αισθαν ήκε τόν έαυτό της άσχημα σ'τη μέση τού κήπου και οι δύο δε σποινίδες δεν μπόρεσαν να έ'ιμ'ο δίσουν κάποια γειτόνισσα να φά νά θανάξή τó νεκρό.

— Ο γιστρός, δεν χρειάσθηκε πολύ για να κάμη τή διάγνωση: έδ'ωλσε άμέσως ότι ή υπηρέτριό

στα γιμνασία έκείνης έργάστηκε χω ρί σ'τα άνεξάρτητα από τόν άλλο, τότε πρόκειται να άρχισή ο συ γχρονισμός και τó ντεκουτά τού έίλιμ. Η έργασία αυτή που προ μινύεται άρκετά δύσκολη θα διαρκέση άρκετες έβδομάδες. Τό τε δέ και μόνο τó έίλιμ θα δοθή σ'την ήθροσ'ήτητα όταν καταβώθ' ή τελεία προσομογή μεταξύ ει κόνων και μουσικής όποκορούσεως.

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

λα θ' άποκόμισε σέ μεριές. Έβδομάδες έναν μπεμπέ κι' ότι λαμ θάνοντας άπ' όθεν τή νεαρή της ήλικία είχε άνάγκη από ίδιαι τερα περιποίησι.

— Δεν είχε όγ'ή ακόμα καλή — καλή ο γιστρός και οι δεσποινί δες έλασαν τά μέτρα τους για να είδοποιήσουν τή θεία και να διώδουν τήν ανηψία. Μά ή φωνή δεν έπεριμενε τó δραματικό αυτό διώξιμο. Όταν ή θεία έφθασε έκείνη είχε φύγει.

— Ένας ύπάλληλος τού σταθμού που τόν είχε κάπως συγγενή έιπε μετ'ά θεαοίτητος ότι τήν είχε δ'η να φύγη για τó Παρίσι με τó π'αίνο τών έπτά και σαράντα. Οι γεροντοκόρες έκ'νέφησαν πως θα τού έιχε κλέψει χρημάτα για να άγοράση τó εισιτήριο. Μά έ καμα έκοιός φορές τούς λογα ρισμούς και διεπίστωσαν ότι δεν τούς έλειπε τίποτε.

— Για να πληρώση τó εισιτήριο ή φωνή είχε έδωσει σχεδόν όλα τα χρημάτα που της είχε δώσει ο Ντιμιέ Ντιμιέ κατά τήν διαμο νή που έκει σέ μικρά ποσά, μαζί με τó πεντακοσίοφράγκο.

— Σ'αν έφρασε σ'τό Παρίσι σ'α χασε κ'ρολεκτικώς, και καταπι νε τά δακρύα της. Η σκέψις της ήταν να πάη σ'τόν Όνονε τού όποιου κάπως άορίστως έγνώρι ζε τήν διεύθυνσι. Μά τί θέλετε να έκανε ένα μικρό κορίτσι. Τά μεσάνυχτα, σέ μία μεγάλη πόλι όπου έφθανε για πρώτη φορά:

— Η φωνή κάθισε σ' ένα πάγκο τού σταθμού και άποκοιμήθηκε. Μά σ'τό χωροφύλακες ήρθαν κι' έσκόπαν έπάνω της, τήν έώη τησαν και τήν ώδήγησαν σ'τό τμήμα. Όταν δ'ήπαστε, όταν εί δαν όστι ήταν έγκυος, τήν ώδή

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

στο ερχόμενο

γησαν σ'

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Αυτή τη φορά ή επιστολογράφος μου δεν θίγει αισθηματικών θέματα. Έκείνο που την απασχολεί θα κάνει ίσως να γελάσουν μερικές, άλλες ίσως και να την έλε, ειςλογηθούν έμεις όμως έρισκο, με πως αν όλες οι γυναίκες έ σκέπτονταν σαν αυτήν θα είχαμε πολύ λιγώτερα διαζύγια και θα έβλεπαμε πολύ περισσότερες ευ, τυχημένες οικογένειες. Η άγνωστη μου φίλη μου γράφει τα έ, εξής:

...Είμαι νιόπαντρη. Φυσικά, άλλως τάχαμε λογαριάσει τα πράγματα κι' άλλοιώς μας τάφε, ρε ή τύχη. Θα μου πητε ίσως πως θάταν λογικότερο να μην είχαμε παντρευτεί περιμένοντας ευ, δική, τερη εποχή, μα ποιος έρωτευμέ, νος άκουσε ποτέ τη φωνή της λογικής; Άντ'όσο δεν μετανιώω, σ'αμε που δεν την άκουσαμε, 'Ο άνδρας μου μ' αγαπάει τρελλά, κι' εγώ είμαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα.

Επειδή όμως πρέπει και να ζήσουμε, αντίεταπίζω, πολλά πράγματα που θάβλεπα πο, λυ να μου λύνανε. 'Ο άγαπητός 'Εθ'σαυρός' πούνε πραγματικός θησαυρός μας μαθαίνει πολλά χρι, σ'α πράγματα κι' εγώ σαν νιό, παντρη παρακολουθώ ιδιαίτερος τη στήλη της «Συζυγικής ζώ, ης» που πολλά μου μαθαίνει, σ'η, μερα όμως θα σας ζητήσω τη συμβουλή σας γ'α κάτι πιο πε, ζό: 'Επειδή καθώς σας είπα και παραπάνω τα πράγματα, δεν ήλ, θαν όπως τα θέλαμε δεν έχουμε υπηρέτρια κι' ευρέθηκα διά μ, ας μπλεγμένη σ' ένα σωρό δου, λαιές, που ως τώρα δεν τις ή, ξερα. 'Ω! τώρα καταλαβαίνω πό, σο δικηρο είχατε που έγγραφτα κάποτε πως μια κοπέλλα πρέπει μαζί με την άλλη της μορφώσι, γάχη και γνώσεις οικοκυρικής. 'Ο μολονό λαιό τον άμαρτια μου, δεν έχω ιδέα νοικοκυριού, τι να κάνω; Θέλω την ευτυχία του σπι, τσιού μου θέλω να βοηθήσω τον άνδρα μου στις δυσκολίες αυτές στιγμές, ποίον άλλον από σας να συμβουλευθώ;

Η φίλη μας θα κάνει καλά να πάρη για παράδειγμα μια από τις φίλες της ή τις γνωριμές της κυρίες α! να προσπαθή να τις μιμήται. Να μη διστάζη να ρωτά και να ζητή πληροφορίες για ό, σα δεν ξέρει, προτιμώντας πάντα να συμβουλευτεί ήλικιωμένες κυ, ρίες που έχουν πείρα της ζωής. Αν έχη μπέρδι ή πεύρα άς συμβουλευθώ αυτές και πρό πάν, τον να μη φαντάζεται πιο θουνα, απ' ότι είνε στην πραγματικότητα. Τα είμαι ευεαία πως ή διαίσθη, σ'ις της θα είνε έ καλύτερος ό, δηγός.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΣΤΑΦΙΔΑ. —

Όλοι ποιάς λίγο παιός πολύ έ, χουμε σταφίδες και τις τρώμε ευ, λογώντας τον τόπο μας πούγει σε τόσο άφθονία το θρεπτικό αλ, το φρούτο. Ξεურτε όμως πως με σταφίδα μπορείτε να κάνετε και άρωμα μαρμελάδας. Πετάστε τη σταφίδα από την κρεατομηχανή και ύψτερα θάλετε την να θράση με νερό άφρονιτας την να δέση. Αν θέλετε για να δώσετε στη μαρμελάδα σας πιο νοστιμάδα ρί, ζετε μύσα και τον χυμό ενός ή δυο πορτοκαλλιών.

Για να την διατηρήσετε όλο τον χειμώνα βάζετε στο δέσιμο και λίγη ζάχαρη ή σταφιδίνη. Αν προορίζεται όμως να φαγωθή γρή, γωρα δεν χρειάζεται τίποτε.

ΚΑΡΥΔΟΠΗΤΕΣ. — Κοπανίζε, τε άμύγδαλα και καρύδια, θρά, ζετε κάστανά τα κάνετε πουρέ και τα άνοκύγευτε να γίνουν έ, σα μίγμα. 'Υστερα κάνετε μπαλ, λίσες και τις θουάτε σε λίγη ζάχαρη. Είνε μια καρυδόπιτα από τις πιο γευστικές. Αν μάλιστα έχετε ηλεκτρικό φούρνο βάζετε με, σα σ' αυτόν τις μπαλλίσες να έ, ραθούν λίγο άφου σβύσει ό φούρ, νος και είνε άκόμη καλύτερα.

Η ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

ΚΩΣΤΑΝ ΖΑΔΕΛΗΝ. Φραγ, κοκκλιοιά. — Δεν ελάσατε το γράμμα μου; Περιμένω νέα σας. ΜΑΤΙΝΑΝ Δ. Ναύπλιον. — Σας έστειλα δύο γράμματα άπο ρω, πως δεν τα ελάσατε. Σας έ, γγραφα πως είμαι πρόθυμη να έκ, τελέσω όποια παραγγελία μου κά, νετε.

ΕΛ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ, Πειραιά. — Αυτό που ζητάτε θα το επιτύχε, τε με το ΦΑΤΟΡΙΟ. Θα ό έρ'ητε σε όλα τα μεγάλα φαρμακεία. Εί, νε τελείως άβλαβές και θα έπανα φέρη τις λευκές τριχες στο άρχικό τους χρώμα. Όσο για πούδρα κα, λη είνε ή Τοκαλόν ή έν ελατφει αυτής ή Ρέα.

ΤΣΙΠΤΑΝΑΝ. — Όλα τα πε, ρίμενα. Όχι όμως και να μου ζη, τήσετε συμβουλή για την άπαισία που πρόκειται να κάνετε στον άν, δρα σας. Πιστέψτε με το παιχνίδι, δι ποιν σχεδιάζετε είνε άρκετά έ, πικίνδυνο και μπορεί να έχη λυ, άρσεστες συνέπειες. Σας συμβου, λεύω να μη το άπαιρηήστε. 'Ο, λα αυτά έχουν άσχημο τέλος.

Α. Μ. 230. 'Υπάρχει αυτό που θέλτε. Θα τ'ό ρητε στα προϊόν, τα ΚΑΝΑ και θα βαναδώσετε στα λευκά σας μαλλιά το άρχι, κό τους χρώμα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Αί κοσμ.και επιδράσεις κατά την έβδομάδα από 13 εως 19 Φεβρουαρίου έχουν ως άκόλουθ, θας:

- 1) Διά τας άποθέσεις και τας άπαιρηήσεις σας: 10-11 π. μ. της Δευτέρας (16) και 4-5 μ. μ. της Τετάρτης (18).
- 2) Διά τα χρηματικά ζητήμα, τας: 11 π. μ. — 1.30 μ. μ. τού Σαββάτου (14) και 9.30 — 11, 45 της Πέμπτης (19).
- 3) Διά την άνοράν λαλείων: 10-12.30 μεσημ. της Κυριακής (15) έσ'ι της Τρίτης (17).
- 4) Διά τα τυχήρα παιχνίδια:

Οί άδ'λοι του Γερο-Παρατατικού

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Είς νεαρόδης φίλος μου, είς νούν προνομιούχος κι' άπαλτηριούχος της έκτης Γυμνασίας.

Προχθές μ' έπροκαρίσατο πλησίον του Μουσείου και μ' είπεν ότι μελετά γ'ιατ' έχει άποφοσίσει είς το Πανεπιστήμιον λαμπρώς να έμφοιτήση.

—Ω, είθε, τώ άπ'ήντησον, άγαπητέ μοι παι, να προοδύσης άπασούν και ν' άποκτήσης φήμην και νύν σαφώς είπε

είς ποίαν αΐθρι θα στραφής σπουδαίαν έπιστήμην; Κι' αυτός μοι άπ'ήντησατο ενθέρμως τε κι' εύλόγως:

—Θέλω να γίνω, φίλε μου, γ'ιατρός γυναικολόγος.

—Γυναικολόγος ούν ποθείς να γίνηςε τον ρωτώ.

—Ω, την λαμπράν ίδεαν σου, την πάνν θαυμασίαν σφοδρώς έπικροτώ.

πλήν ποίαν εργασίαν είς το Πανεπιστήμιον έχεις άγαπητέ μοι; Άπάντησον, είπέ μοι!

—Είς το Πανεπιστήμιον, μοι λέγει ό (νεαρός)

Βεβαίως θα σπουδάσω.

—Ω, φουκαριά! του άπαντώ τα μάλα (ζωηρώς)

Μαζί σου άς καγχάσω.

καθ' όσον μόνον παρ' έμοι μπορείς χω, (ρις άργίσιν)

να ένσπουδάσης έμβριθώς την γυναικό, (λογίον)

Φωστήρ θα γίνης παρ' έμοι καθ' όσον εί, (μαι ό μόνος)

γυναικολόγος άκουστός του πρέχοντος (αΐωνος)

γνωρίζω πάσαις πών γυνάιν τας όρμεν, (φύτους χρείας)

και...τάς λαπαμερείας.

•Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

8-10.30 μ. μ. τού Σαββάτου (14), 6-8 μ. μ. της Τετάρτης (18) και α! ίδ'ια άρωα της Πέμ, πτης (19)

5) Διά τας αισθηματικές ου, νατήσεις: 4.30-7 μ. μ. της Κυ, ριακής (15) και 2.30-5 μ. μ. της Τρίτης (17).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 2-4 μ. μ. της Πέμπτης (19)

7) Διά το μέλλον σας: 10-11.30 π. μ. της Παρασκευής (13) και 3.30 — 5.45 μ. μ. της Δευ, τέρας (16).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΤΡΙΚΟΝ. — Προτιμήσετε ένα πρακτικόν έπάγγελμα γ'ιατί είσαθε γεννημένος σε άστέρι που τα εύ, νει. Θα πλουτήσετε με αυτό. Ά, ποφύγετε την χαρτοπαίξιαν και έν, γένει τα τυχήρα παιχνίδια. 'Ημέ, ρα σας ή Πέμπτη, χρώμα το μπλέ, άριθμός το 12.

ΑΛΙΑΡΤΟΝ. — Η ζωή σας θα έχη πολλές αλλαγές και μετα, τώσεις. Το τέλος σας θα είνε θαυμασίον, αλλά πρέπει να είσαθε ύπομονητικός γ'ιατί θα περάσετε ημέρες σκληρές. Ένα παιδί σας θα δ'οξάση το όνομά σας. 'Ημέ, ρα σας ή Τρίτη χρώμα το γαλά, ζιο.

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΩ. — Θα είσατε αινίως πολυάσχολος και πάντα ένεργητικός. Θα παν, δρευθήτε, αλλά θα μετανοήσετε γ'ρηγορα γι' αυτό. Η ζωή σας θα περάση μέσα σε έναλλαγές πλούτου και φτώχειας γ'ια να κα, ταλξή σε μιάν ήσυχη οικογένεια. κι' γ'ιατί θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟ, ΡΟΥ. — Η μόρρα σας σας άπο, χοπτεύει συχνά, μην άπελπίζεσθε όμως γ'ιατί θα ίδ'ητε πολύ καλές ημέρες. Το παιδί σας θα σας δώ, ση μεγάλες χάρες και εύτυχώς θα δέχαστε ότι υποφέρατε. 'Ημέ, ρα σας ή Κυριακή. Το 1943 θα είνε εύτυχισμένο γ'ια σας.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Β. — Η ζωή του μικρού σας θα περάση μέσα σε εύτυχισμένα γεγονότα. Θα γίνη στρατιωτικός και θα δ'η, δόξες και πλούτη. Μία παροδική ασθένεια του θα σας τρομάξη. Σπουδάστε τον πάση θυσία και μάθετέ του μια ξένη γλώσσα, γ'ια

τι θα τοδ είνε πολύ χρήσιμη. 'Ημέ, ρα του ή Δευτέρα.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Σ. Γ. — Η με, τριοφροσύνη που σας χαρακτηρί, ζει θα σας έγ'η σε καλό. Μην πα, ρακούστε τις συμβουλές των δι, κών σας, γ'ιατί θα άδικηθήτε. Θα πανδρευθήτε με πρόξενια και θα φύγετε στα ξένα με άνθρωπον ά, νωτερον. 'Ημέ, ρα σας ή Δευτέρα και εύτυχισμένο έτος το 1943.

ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΙΣ Σ. Α. — Δεν είνε μόνον ή άποκατάστασις διά, τοδ γάμου εύτυχία της ζωής. Θα σας φέρη την εύτυχία το 1943 α, πό εκεί που δεν περιμένετε. 'Ο θάνατος μιας φίλης σας θα σας σώση. 'Ημέ, ρα σας ή Τρίτη χρώ, μα το μωό, λίκθος ό άμέθυστος.

ΜΑΝΙΑΤΟΠΑΙΔΟ. — Η έρωτι, κή ζωή σας σας άπασχολεί πε, ρισσότερον από ό,τι πρέπει. Ριχθή, τε σ' ένα έπαγγελματικό διο πρα, κτικό και θα προοδέψετε. Είσαθε από τοδς ανθρώπους που δεν έλ, ε πουν έμπιστο στο διο τους. 'Η, μέρα σας ή Κυριακή και έτος το 1946. Οι γονείς σας σας λα, τρεύουν και θα κάνουν πάντα τα χατήρια σας.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ Χ. Γ. — Οι μι, κρές δυσκολίες που συναντήσατε στη ζωή σας θα περάσουν όλες άνεπισηπτεί. Το σπ'ιτι θα κτισθ'η στα 1945 και ή κληρονομία σας θα τακτοποιηθ'η. Ως προς το άλλο, θα πανδρευθήτε νωρίς από έρωτα και θα άποκτήσετε παιδιά καλά. 'Ημέ, ρα σας ή Δευτέρα χρώμα το λευκό.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΑ. — Σας περιμένει ένα μέλλον πολύ εύτυχι, σμένο. 'Ο σ'ζυγός σας θα έλ'θ'η από πολύ μακρυνόν τόπον. Μιά α, δειφή ή συγγενής σας θα σας ά, νησυχήση με κάποιο έρωτικό της έπεισόδιο. Άσθένεια παροδική θα περάση γ'ρηγορα γ'ια σας. 'Ημέ, ρα σας ή Παρασκευή.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΑΤΑΣΚΟ, ΠΟΝ. — Έχετε πολλήν φαντα, σίαν και λίγην ύπομονήν. Κακό αυτό Περιορίσατε τα μικρά σας ελαττώματα και θα κερδίσετε την εύτυχία που σας περιμένει κατά το 1946. Γάμος άργά, αλλά τυχερός. Πλούτη και ύγεια πάντοτε θα τα έχετε. 'Ημέ, ρα σας ή Τρίτη

ΛΙΝΑ Δ. 79. — Μετριοφρων, αλλά ζηλιάρη, χάνετε τον καιρό σας σε μικροπράγματα σχετικά με τον έρωτα προς τον άνδρα σας. Μην τον κουράζετε γ'ιατί ύπαρ, χει φόβος να έλ'σετε σε διάστασι μαζί του. Σ'ήμερα σας άγαπά, ό' άποκτήσετε παιδί μετά τη λ'ξη του πολέμου. 'Ημέ, ρα σας ή Δευ, τέρα, άριθμός το 21.

ΝΟΕΛ ΡΕΒΙΛ Β'. — Μιά έλα, φρότητα χαρακτήρος που έχετε θα την διορθώση ό χρέιος μόνο. Σας άγαπών ειλικρίνα, αλλά και σας λυπούνται γ'ια την άφέλεια και τη ματαοδοξία σας. Έργα, σ'ήτε πολύ και αφήστε τους έρω, τες αν θέλετε να προοδέψετε στη ζωή.

ΝΑΤΑΣΑΝ. — Γεννηθήκατε ή, μέραν μελαγχολικήν, ή όποια θα αλλάξη όταν πανδρευθήτε μετά 5 χρόνια. Κάποιος νέος σας λα, τρεύει αλλά έμποδίζεται να σας το έκράσση, διότι δεν τον άφι, νει ή στοργή του στους δικούς του. Έχετε μπροστά σας άρωα, χρόνια να περάσετε. 'Ημέ, ρα σας ή Τετάρτη.

Ε. Τ. Κ. — Τύχη άνέλπιστη σας άναίμενει, αλλά άργά μάλλον. Μιά συγγενεία σας με άνθρωπον άνωτερον θα σας δώση ό,τι σας έλειψε. Γάμος με έρωτα και παι, δια και πλούτη. 'Υγεια πολλή. 'Η, μέρα σας ή Πέμπτη. Χρώμα το μαύρο.

ΚΑΠΟΙΑΝ ΜΗΤΕΡΑ. — 'Ο Γιωργάκης θα είνε το λατρεμένο παιδί όλων και μια μέρα θα το καμωώσετε καλλιτέχνη με φήμη, θα εύτυχήση και θας α ρόδωδ. 'Η Μαίρη θα πανδρευθ'η νωρίς θα εύτυχήση και θα σας κάνει γ'ια, γιά. 'Υγεία τους έκτακτη και τύχη τους λαμπρά. Είσαθε από τις στορ, γικές και τυχερές μητέρες.

Να έχετε σπ'ιτι σας έων ά, γιον προστάτη τους πάντα

•Ο Δόκτωρ ΚΑΜΙΑ

